

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1884

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

[ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΦΡ. 8

Handwritten signature

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μικροασιακή
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΑΘΗΝΗΣ
Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΒΚΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΒΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Εκτ της Ασωπόρου Πανεπιστημίου, 39.

1884

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

τόμος III'

Συνδρομή ἑτησίως: Ἐν Ἑλλάδι: pp. 12, ἢ τῆς ἀλλοδαπῆς pp. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστης ἑτίας καὶ εἰς ἐτήσια. — Πραρίτον ἀπὸ 7 Ἐπὶ τῆς λιωφ. Πανεπιστημίου 88. 7 Ὀκτωβρίου 1884

Ἡ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΩΝ ΑΙΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἶνε ὡς ἡ τῶν παρθεναγωγείων. Ἡ κεντρικὴ αἴθουσα ἐν ἧ κατὰ πρόωτον εἰσῆλλον ἦν πλήρης κορασιῶν κυκλοτερώς καθημένων καὶ τὸ πρεσβύτερον τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ὑπερβῆ τὸ 13ον. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἰνταύθα εἶνε τὸ προπαιδευτήριον ἐν ᾧ εἰσερχόμενα τὰ κοράσια λαμβάνουσι τὰς πρώτας τῆς ῥαπτικῆς ἀρχάς ὑπὸ τῆς ὁδηγίας εἰδικῆς διδασκαλίσης. Ἰσαν σιωπηλῶς καὶ προσεκτικῶς κεκλιμένα ἅπαντα πρὸς τὴν ἐργασίαν των ἐπὶ τεμαχίου βαμβυκακεροῦ λευκοῦ ὑφάσματος ἐφ' οὗ ἀπετύπουν τὰς ἀνωμάλους καὶ χονδρὰς ῥαφάς των. Ἡ προπαιδευτικὴ αὕτη ἐργασία, οὐδαμῶς χρησιμοποιοιμένη ἄλλως, δὲν ἀμείβεται ὑπὸ τοῦ καταστήματος. Ἀσκηθέντα τὰ κοράσια ἐπιμαρῶς ἐν τῷ τμήματι τούτῳ, καὶ καταστάντα ἱκανὰ ν' ἀναλάβωσι χρησιμοποίησιμον ἐργασίαν καταλείπουσι τὴν αἴθουσαν ἐν ἧ ἔλαβον τὰς πρώτας τῆς ῥαπτικῆς ἀρχάς· μεταβαίνουσι εἰς τμήμα ἰδιαιτέρον ἔνθα ἀποσιούμενα εἰς ἐργασίαν ἀνάλογον τῆς ἱκανότητός των ἄρχονται τὸ πρόωτον κερδίζοντα. Ὑπάρχουσι ποικίλα ἐργασίας τμήματα ἐν τῷ καταστήματι τῶν ἀϊόρων γυναικῶν: τμήμα ὑφαντικῆς μεταξωτῶν, τμήμα ὑφαντικῆς βαμβυκακερῶν, τμήμα ὑφαντικῆς ταπήτων, τμήμα ῥαπτικῆς, τμήμα ποικιλικῆς, τμήμα τριχαπτικῆς. Τὰ τρία πρώτα τμήματα εὐρηγται ἐν τοῖς ἰσογείοις τοῦ καταστήματος ἔνθα εἶνε τὸ ἐμπορεῖον καὶ τὸ βαφεῖον· τὰ τρία τελευταῖα ἐτάχθησαν ἐν τοῖς ἀνωτέροις ὀρόφοις.

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὰ τμήματα ταῦτα, ἕκαστον τῶν ὁποίων δύναται νὰ παρομοιασθῇ πρὸς τὰ ἐν ταῖς εὐρυτάταις ἐκκλησίαις εὐρισκόμενα ἰδιαιτέρα θυσιαστήρια ἐν οἷς ἐπιτελεῖται ἡ θεία λειτουργία. Ὁσῶ καὶ ἐντὸς τοῦ μεγάλου τούτου κοῦ τῆς ἐργασίας ὑπάρχουσι μικρότεροι κενωρισμένως λειτουργοῦντες ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἀποτελοῦντες ἑναρμόνιον ὄλον. Αἱ κερθέναι ῥάπτουσι τὰς λινοστολάς, κεντῶσι θαυμασίως, ὑφαντοῦργοῦσιν ἑξαιρέτως, παρασκευάζουσι ἀρίστους τάπητας. Τὸ τμήμα τῆς ποικιλικῆς προμηθεύει λεπτότατα τεχνουργήματα εἰς τὸ τμήμα τῆς ῥαπτικῆς, ἐνῶ τὸ τῶν τριχαπτῶν, συμπληροῦν τὸν

κόσμον καὶ τὸ εἶδος τῆς παραγγελίας, παρέχει ἑξαιρέτους δαιτέλλας. Γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν λινοστολαὶ ἐντελέσταται, μινύμακτρα, ποικίλα ἐσώρουχα, χιτῶνες ἀμφοτέρων τῶν φύλων, συνελόντι δ' εἰπεῖν πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸν ἄμεσον τοῦ ἀνθρώπου λευκὸν ρουχισμόν παρασκευάζεται ἐν τῷ καταστήματι μετὰ τέχνης θαυμασίας, καλαισθησίας ἀνεπιλήπτου καὶ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς. Μετ' ἀνυποκρίτου συγκινήσεως ἔβλεπον τὰ πτωχὰ κοράσια τῶν διαφόρων τμημάτων ἀφωσιωμένα προσεκτικῶς εἰς τὸ ἔργον ὅπερ τοῖς ἐλαχε· ἐδῶ ἐρράπτετο ἑξαισία προῖξ νεάνιδος πλουσίας... ταλαίπωραὶ κόραι! τί νὰ ἐσκέπτοντο ἀρὰ γε περὶ τῆς ἀνισότητος τοῦ κόσμου ἔτε οἱ δάκτυλοι των διέτρεγον τ' ἀπαλὰ ἑκεῖνα ὑφάσματα χιονόλευκα καὶ βαρύτιμα, πολυποικίλα, πεφορτισμένα τέχνης καὶ πλούτου, δαιδάλεα ὡς θὰ ἔλεγεν ὀμηριστὴς τις;.. Ἡ λεπτότης τῆς ἐργασίας ἔχει τι τὸ ἀξιοθέατον καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι τὰ καλλιτεχνήματα ἑκεῖνα τῆς ποικιλικῆς καὶ τῆς τριχαπτικῆς προήλθον ἐκ τῶν χειρῶν νεανίδων πρὸ μικροῦ ἔτι ἀποφοιτησασῶν ἀπὸ τοῦ προπαιδευτικῶν τμήμα οὕτινος ἐμνήσθημεν ἤδη, εὐλογοῦμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν χεῖρα, ἥτις οὐ μόνον ἠσφάλισεν ἄρτον εἰς τὴν πνίαν, ἀλλ' ἐνῶ ἐθώράκισε διὰ τῆς ἐργασίας, ἐκαλλιέργησε ταύτοχρόνως καὶ τὸ αἰσθημὰ τοῦ ὄραλου, ἐργάτιδες τοῦ ὀποίου προσφύεις ἀνεδειχθήσαν αἱ νεαραὶ τοῦ ἐργοστασίου μαθήτριά.

Τὰ τμήματα τῆς ὑφαντουργικῆς ἐπιτείνουσι εὐκόλως τὸν ἀκμαῖον τοῦ παρατηρητοῦ θαυμασμόν. Αἱ νεάνιδες ταπητοῦργοῦσιν, ὑφαίνουσι ἀρίστα ὑφάσματα βαμβυκακῆ, καὶ παρασκευάζουσι μεταξωτὰ ἅτινα ἐν πάσῃ πεποιθήσει ὁμολογῶ δτι δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ζηλότυπον προσοχὴν τοῦ πλουσιωτέρου τῶν ἐργοστασιαρχῶν τοῦ ἑνός· τὰ τελευταῖα ταῦτα πρέπει ὅπωςδῆποτε νὰ τὰ ἴδῃ τις. Κίνε ὑπὸ πᾶσαν ἐπόψιν ἀνεπίληπτα· οἱ χρωματισμοί, ἀνεξίτηλοι ἀποδεδειγμένως, ἠρμόσθησαν μετ' ἀρμονίας καὶ χάριτος· τὸ ὑφάσμα τέρπει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἀφῆν· εἶνε λεπτόν, λεῖόν, συνεσφιγμένον καὶ εὐκαμπτότατον. Πλειστάκις ψηλαφῶν τοὺς στήμονας καὶ τὴν ἀρχαῖαν κλωστήν ἥτις, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ πληκτροῦ, ἐσφηνοῦτο ἀλληλαδιαδόχως περὶ αὐτοὺς, ἠρώτων ἑμαυτὸν ἐὰν ἀληθῶς ἦνε γνησίως Ἑλλη-

νικόν τὸ λαμπρόν ἐκεῖνο ὕψωμα ὅπερ ἐξετύλισ-
σατο ὑπερφάνως πρὸ ἐμοῦ, καὶ ἀναμετρῶν τὰ
στάδια τῆς ὑποσκαζούσης παρ' ἡμῶν βιομηχανίας,
ἐπιπτον εἰς συλλογισμοὺς ἀπ' ὧν μ' ἀπέσπυ ὁ
μονότονος ἦχος τοῦ ἀργαλειοῦ, καὶ ὁ βόε συριγ-
μὸς τῆς κερκίδος διελανούσης τὸ μεταξὺ τῶν
στημόνων κενόν. Με κατείχεν εἰδός τι ἀορίστου
εὐχαριστήσεως, τοῦ μὲν εἰπεῖν ὑπερφανεῖας. Ἐ-
βλεπον ἑσπαργανωμένον τὸν γίγαντα τῆς μελλού-
σης ἡμῶν βιομηχανίας.

Τὰ βαμβακερά ὑφάσματα, ἐντός τοῦ καταστή-
ματος παρασκευαζόμενα ἐπίσης, προκαλοῦσι τὰ
βλέμματα καὶ μετὰ τὴν θεωρίαν εἰς τῶν μετα-
ξωτῶν. Ἐν ὄλῃ τῇ ἀπειρίᾳ μου ἐξετίμησα τὸ
εἶδος τῆς ὑφαντικῆς καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ποιο-
τήτων τοῦ τεχνουργικοῦ τούτου τμήματος. Οἱ
πόροι τοῦ καταστήματος δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν
εἰσαγωγὴν τοῦ ἀτιμοῦ ἢ ἐργασία χωρὶς διὰ τῶν
γνωστῶν ἀργαλειῶν δυναμένων νὰ ἐκκληρώσιν
ὡς τὸ ὑστατον ἔχνος τῆς στασιμότητος ἐν μέσῳ
τῆς εὐελπίδος ἐκείνης ἀκμῆς· οὐδὲν ἦτο δὲ
τὰ προϊόντα τῆς τέχνης εἰσὶν ἀρίστα, ὑπέρτερα
δὲ κατὰ πολὺ τῶν συνηθῶν εὐρωπαϊκῶν, εἶνε καὶ
σχετικῶς εὐωτότερα. Τὸ ὕψωμα εἶνε στερεὸν καὶ
λείον, οἱ δὲ χρωματισμοὶ σταθεροὶ ἀπακλινόντες
μᾶλλον πρὸς τὸ βαθύ. Ὁ ἐργάτης δύναται ἀρι-
στα νὰ ὑπερηρηθῇ, οὐδὲν ἦτο δὲ εὐπορος δὲν
ὑπάρχει κλάδος τῆς κοινῆς ὑφαντικῆς ὅστις νὰ μὴ
καλλιεργῆται δοκίμως ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ἀπὸ τοῦ
βαναυσωτέρου χονδρῶν ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδείου
πρὸς βουχισμὸν, ἀπὸ τοῦ ἀπλουστεροῦ ὑφάσματος
ἄχρι τοῦ χιονώδους, οὔλου καὶ ποικιλτοῦ.

Βλὲ τὴν αὐτὴν τοῦ καταστήματος κείτοι τὸ διὰ
τὴν ταπητουργίαν ἐτοιμασθέν ἐπιμήκεις καὶ μέγα
δωμάτιον. Ὁ ἀργαλειὸς ἔστησε καὶ ἐκεῖ τὸν πεπα-
λαιωμένον ὅρνον, τὰ προϊόντα ὅμως αὐτοῦ νεό-
ζουσι, ἀντιθέτως τῆς παραγωγικῆς μηχανῆς. Οἱ
τάπητες τοῦ ἐργοστασίου εἶνε τι ἀξίον λόγου
χρήμα. Κομψοὶ ἐν τῇ βαναυσουργίᾳ αὐτῶν καταρ-
γασίᾳ, δὲν εἶνε βεβαίως Περσικοί, εἶνε ὅμως ὅ,τι
εἶδει νὰ ὄσιν, ἕριστοι δηλονότι εἰς τὸ εἶδος τῶν. Ἐν
ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος καὶ ταῖς γείτοσι καλ-
λιεργεῖται εἰδός τι ταπητουργίας οἰκιακῆς, ὑπερ
δυναμικά ν' ἀποκαλέσασιν Ἑλληνικὴν εἶνε τ'
αὐτὸ ὡς τὸ καλλιεργούμενον ἐν τῷ τμήματι τοῦ
ἐργοστασίου. Οἱ τάπητες εἶνε φίλοι, καὶ τοὶ ὅμως
ἀδασεῖς δὲν εἶνε ἀφορητῶς σκληροὶ τὴν ἀφῆν. Τὸ
πᾶχος τῶν εἶνε τὸ σύνθημα τῶν ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις ὑφαινομένων, οἱ χρωματισμοὶ λαμπροὶ καὶ
εὐστόχως ἡμιωσμένοι, ἀψογὸς δὲ ἡ τέχνη. Αἱ κόρ-
μαι ταπητουργοῦσι μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότη-
τος, μεθ' ὧν αἱ συνάδελφοὶ τῶν ὑφαντουργοῦσι
τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ βαμβάκινα ἀπεθαύμασα
ἰδιαιτέρως τοὺς ποικιλτοὺς, πλήρεις σχημάτων
κανονικῶν ἁρμονικῶς διατάχθεντων, καὶ ὁ συν-
δυασμὸς τῶν ὁποίων ἀναδεικνύει ἐναμίλλως τὴν
λαμπρότητα τοῦ χρώματος καὶ τὴν τέχνην τῆς

συνθέσεως· παρήρησα ὑπερβολικὴν χροῖαν τοῦ
λευκοῦ χρώματος, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησίν μου περὶ
τῆς καταχρήσεως ταύτης μοὶ παρετηρήθη ὅτι
χρῶμα τούτο προτιμᾶται σήμερον, καὶ ἐξαιρέτως
παρὰ τῶν ξένων.

Ἐγγὺς τοῦ ταπητουργοῦ εὐρητὰ τὸ βαφεῖον
οὐδεμίαν δύναμενον νὰ ἐγγὺς ἀξίωσιν ἐπὶ τοῦ μη-
χανικοῦ, καὶ ὑπόνοια μᾶλλον ἐργοστασίου ἢ ποικί-
λτον. Δύο ἢ τρεῖς λέβητες ἐκτισμένοι ἐπὶ τῆς ἰ-
σχύρους, καὶ ἀριθμὸς τις πηλῶν σκευῶν, εἶνε
πᾶσα τοῦ βαφεῖου ἡ συσκευή. Ἐν τούτοις αἱ πα-
ρσκευαζόμενα ἐκεῖ βαφαὶ, εἶνε κάλλισταί, καὶ η-
σπουδαιότερον, ἀνεξίτηλοι ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀνεπ-
ρέαστοι ὑπὸ τοῦ φωτός, καὶ λαμπροὶ τὴν ἥμιν.

Ἢ τελειότης ἐπιτυγχανομένη διὰ προεὐρεῶν μέ-
σων καὶ ἀτέχνων, εἶνε ἀρᾷ γε ὀλιγώτερον τελεί-
ῃ· διευθύνοσα τὸ βαφεῖον γυνὴ εἶνε αὐτοδίδακτος
οὐδεμίαν ἔχει γνώσιν χημείας, εἶνε δὲ ἐντελὴς
ἀστοιχείωτος τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τὸ ἐπάγγελ-
μά της. Ἐν τούτοις ἐκπληροῦ ἀρίστα τὸν προερ-
σιμὸν της· καταργεῖται τὰς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ

καταστήματος βαφᾶς, αὐτὰς ἐκείνας ὡς ἐδαμνα-
πρὸ μικροῦ περιεργαζόμενος τὰ διάφορα ὑφαντι-
κήματα. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ μικρὰ τις παρατη-
ρησις. Ἐν τῷ καταστήματι οὐδεὶς διακρίνει ἀνή-
καὶ οὐδεὶς ἐργάζεται· προίσταται γυνή, γυναῖκα
ἐφορεύουσι τὰ διάφορα τμήματα· παρθενοὶ αἱ
γυναῖκες εἶνε αἱ ἐργάτιδες, αὐτὰι ὑφαντουργοῦσι,
κλώθουσι, βάφουσι τὴν μέταξαν, ταπητουργοῦσι
κιλ. Τὸ πᾶν εἶνε γυναικίον, πᾶσαι τῆς γυναῖκα
αἱ ἡλικίαι ἀντιπροσωπεύονται ἐκεῖ. Κίθον γρᾷν
εἰς βαθύτατον ἐλάσαν γῆρας, μόλις δυναίμην
νὰ κινήται, ἀλλ' ἐργαζομένην ἀκαμάτως ἢ ἐργασί-
της ἦτο ἀπλή καὶ ἀκοπος· ἐκάθαιρε τὰ ἔρια λαμ-
βάνουσα 30 λεπτά καθ' ἑκάστην ὥραν, ἐν τῷ ἴσ-
περτέρῳ ἀνήρωτάτης κόρης, ἀστράπτουσα ἐκ νεότη-
τος καὶ καθαριότητος, ὕφαινε μετὰ χόρτος καὶ
σημνότητος μεταξῶν ὕψωμα προωρισμένον νὰ
διαλάβῃ εἰς τὰς ἀρίστας αἰθούσας· ποῖα ἀντι-
θεσις! ἢ μὲν γράνα, ἢ δὲ νεωτάτη, δροσερὰ καὶ
περικαλλὴς· εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ζωῆς ἢ μίση, εἰς
τὴν ἐξοδὸν ἢ ἄλλη· ἢ μὲν ἔβαινε λιπώδη καὶ ὀψι-
πρόσιτα ἔρια, ἐν τῇ ἄλλῃ κατεργάζετο τὸ ἐν τῷ
νέστερον τῶν νημάτων ἢ μίση ἢ ἡλικίαν εἰς τὴν
ζωὴν, εἰς τὸν θάνατον ἢ ἄλλη· ἢ μικρὰ ἐμειδί-
αποκαλύπτουσα λαμπροὺς ἀδόντας καὶ σχηματι-
ζουσα ἐρασμίους λακκίσκους κατὰ μέσον τῶν πα-
ρειῶν, ἢ ἄλλη. . . ποῦ νὰ μειδιάσῃ ἢ δυστυχίᾳ
εἶχε πρὸ πολλοῦ λησμονήσει τὸ μείδιμα συνυ-
θίσουσα εἰς τὸ δάκρυον ἐρρυτιδωμένη, κυρτῆ πο-
δαλγῆ, νωδός, ἦτο ζῶσα προσωποποίησις τῶν κα-
ταστροφῶν ὡς φέροι ὁ χρόνος καὶ ἡ δυστυχία· καὶ
ὅμως τὰ δύο ἐκεῖνα πλάσματα, οὕτω ἀντιθέτα καὶ
διάφορα, εἶχον κοινὸν τι πρὸ ἄλλῃλα γνώρισμά·
τὸ γινώρισμα τῆς πενίας, ὑπὸ τὴν πελοδὴν τῆς
ὁποίας σφραγίδα ἴσοπεδοῦνται τὰ πάντα, καὶ αἱ
ἐλπίδες αὐταῖ . . .

Ἔτι συμπληροῖ τὸν γινώρισμα Ἑλληνικὸν τὸ
πορ τοῦ καταστήματος εἶνε ὅτι καὶ αἱ πρῶται
ὄλαι αἱ ἐντός αὐτοῦ καταργαζόμεναι εἰσὶν Ἑλλη-
νικαί. Ἢ μετὰ τῶν Καλαμῶν, τὰ ἔρια τῆς
Στερεᾶς, βαμβάξ Ἑλληνικὸς ἴσως, ἀλλ' ἐν Ἀγ-
γλίᾳ κλωθεῖς, ἄπαντα τ' ἄλλα τῆς ἐργασίας
εἶδη εἰσάγονται ἔτοιμα πρὸς χρησιμοποίησιν, καὶ
ἀπὸ ἀμάρων ἐξέρχονται ὑπὸ ποικίλας καὶ δια-
φόρους μορφᾶς, ἔτοιμα πρὸς χρήσιν. Τὸ συμβού-
λιον τῶν κυριῶν γνωματευτῶν καὶ ἐπιτηρεῖ τὰ
τῆς ἀγορᾶς τῶν πρώτων ὀλῶν, ἐλέγγει τὸν τρό-
πον καὶ τὴν ποσότητα τῆς διαθέσεως τῶν, δια-
τιμᾷ δὲ, μετὰ τὴν ἐργασίαν, τὴν τιμὴν τοῦ ἐμ-
πορεύματος, ὅπερ ἔτοιμον κατετέθη ἤδη εἰς τὸ
ἐμπορεῖον τοῦ καταστήματος. Εἶνε τοῦτο οἶοντι
αἱ ἐκβολαὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἐργασίας ποταμοῦ,
ὅστις, πηγάζων ἀπὸ τῶν διαφόρων τμημάτων καὶ
ἀκούμενος βαθμῶν διὰ τῆς συμβολῆς μικρῶν
καρποσταμῶν, ἐκβάλλει τέλος διὰ πλατέων στο-
μάτων εἰς τὴν κεντρικὴν ἀποθήκην ἀπ' ἧς γίνε-
ται ἡ ἀγορά. Αἱ ὀριζόμεναι τῶν διαφόρων ἐμπο-
ρευμάτων τιμαὶ δὲν εἶνε ποτὲ δυσανάλογοι, οὐδ'
ὑπερτετιμημέναί, καὶ τοῖ ἢ ἐργασία εἶνε ἀρίστη, ἢ
δὲ ποιότης τοῦ εἰδους ἐκλεκτὴ. Εὐεργέτημα ἀξίον
μελέτης ἰδιαιτέρως κρίνεται ἢ κατ' οἶκον καὶ
ἀνεῖσι συγκαταληψιμὴν παροχὴ ἐργασίας ἐσπορευ-
εἰς οἰκογενεῖας ἐχούσας ἀνάγκας, ἀλλὰ κωλυ-
μένας ὑπὸ τοῦ δεοικαιολογημένου τῆς φιλοτιμίας
αἰσθηματος νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ κατάστημα.
Ἢ κόρη τῆς οἰκογενεῖας ἐκείνης δὲν δύναται νὰ
καταστῆ ὑπηρετρία οὐδὲ ν' ἀναλάβῃ ἑτέραν τινα
παραπλησίαν ἐργασίαν παρουσιαζομένη ἐνώπιον
τοῦ κόσμου, ὅστις ἐγνώρισέ ποτε τὸν πατέρα
της· ἀξιοπερῆ οἰκογενειάρχην, ζῶντα λιτῶς μὲν,
ἀλλ' ὑπερηφανῶς ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐπαγ-
γέλματος τῶν δύναται ὅμως ἀπὸ τῆς ἀφαινεῖας
τοῦ ὄμματιοῦ καὶ τῆς ἀγίστητος τῆς οἰκογενει-
κῆς ἑστίας· νὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν της, καὶ
κερδίζουσα μικρὸν τι χρῆμα νὰ παραμυθηθῇ δι'
αὐτοῦ τὰς βαρεῖας τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀγγλικῶν
ἀνάγκας, καὶ τοῦτο γίνεται.

Ἐάν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἐργαστήριο ποῖα θά ἦτο ἢ
ἢ τῆς μητρὸς ἐκείνης ἢ τῆς πατρίδος; Οὕτω ἐκ
σμηκῶν ὀρμηθέν τὸ κατάστημα τοῦτο ἐχώρησε
εἰς ἀγαμειροσθητὸν προκοπὴν καὶ σκοπιμότητα,
αἱ δὲ παρεχόμενα ἐκδουλεύσεις ἐχρῶσι τοῦτο τὸ
ἰδιαιτέρον γνώρισμά, καὶ τὸ πολυτίμον χαρακτη-
ριστικόν, ὅτι δὲν συντρέθουσι τὰν λαμβάνοντα διὰ
τῆς πικρᾶς συναισθήσεως τῆς ὑποχρεώσεως τὸ
κερὰ τῶν χρημάτων εἶνε ἀμειβή ὀφειλομένη εἰς παρα-
σχέθισαν ἐργασίαν ἐξ ἧς, δι' εὐτυχίους συνδυ-
ασμοῦ, ἐπὶ γαυρὸν ἀγάθωμα ὑπὲρ τοῦ
ἐργατοῦ. Ἦρέπει τις νὰ ἦν πολὺ παχύδερμος ἵνα
μὴ ἐννοήσῃ καὶ ἐκτιμῆσῃ τὰ ὕψα καὶ τὴν εὐγ-
νειαν τῆς τοιαύτης προνοίας, ἐκτιμῶν δ' αὐτὴν νὰ
μὴ ἐγγνωμονήσει πρὸς ἐκείνας, αἷτινες, ἐπ' ἀγα-

θῶ τῆς φιλοτιμίου πενίας, πρῶται τὴν ἤσκησαν
ἐν τῇ πόλει ἡμῶν.
Τὸ κατάστημα τῶν ἀπῶρων γυναικῶν ἀκοδομή-
θη ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ὀλυμ-
πείου λεωφόρου ἐπὶ οἰκοπέδου ἀωρηθέντος ὑπὸ
τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ δήμου, δαπάνη δὲ γεν-
ναία τοῦ κ. Α. Σιγγροῦ. Εἶδομεν οἰαί ἐγένετο
αἱ ἀπαρχαί, βλέπομεν ἤδη καὶ τ' ἀποτελέσματα.
Τὸ εἰδικὸν τοῦ ἐργοστασίου ταμεῖον (πρέπει νὰ
διακρίνωμεν τοῦτο, ἀπὸ τὸ γενικὸν τοῦ συλλόγου
τῶν κυριῶν) παρουσιάσε κατὰ τὸ 1882 τὰς ἐξῆς
κτ' εἰδὸς εἰσπράξεις.

Ἐκ πωλήσεως μεταξωτῶν	Δρ. 11,508,54
" " " " " " " " " "	5,726,85
" " " " " " " " "	12,115,60
" " " " " " " " "	4,643,70
" " " " " " " " "	12,520,27
" " " " " " " " "	4,526,85
" " " " " " " " "	24,55
" " " " " " " " "	31,828,17
" " " " " " " " "	242,90
" " " " " " " " "	150
" " " " " " " " "	82,288,08

Καὶ τὰς ἑξῆς πληρωμαὶ ἦτοι :

εἰς ἀγορὴν ὀλῶν πρὸς χρήσιν ὀλῶν τῶν τμημάτων	Δρ. 36,421,02
εἰς ἀγορὴν βαφῶν	567,90
εἰς μισθὸν προσωπικοῦ γεν. διευθύνσεως καὶ ἐξοδα καθημερινά	6,097,57
εἰς μισθὸν διδασκαλιστῶν τοῦ ἐργαστη- ρίου	5,003,30
εἰς ἡμερομισθία ἐργατιῶν	8,046,70
εἰς ἐργατικά κατ' ἀποκοπὴν	24,438,02
εἰς ἐισθικὰ καὶ στριπτικὰ μαλλίων	1,182,55
εἰς ἀγορὴν ἐργαλειῶν κλπ.	223,55
εἰς διαφόρους πιστωτὰς τοῦ 1881	858,55
Τὸ ὅλον Δραχμαὶ	82,901,01

Οἱ τυχοῖν ἐπιθυμοῦντες νὰ πληροφορηθῶσι καὶ
τὰς εἰσπράξεις ἐκάστου ἰδία τμήματος τοῦ ἐργο-
στασίου, ὡς καὶ τὰς σχετικὰς δαπάνας, δύναται
νὰ ζητήσωσι τὰς ἐκθέσεις τῶν πεπραγμένων τοῦ
συλλόγου, ἢ νεώτερα τῶν ὁποίων περιλαμβάνει
τὰ πεπραγμένα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τέλους
Δεκεμβρίου 1882.

Ἢ πρόνοια τοῦ διοικητικοῦ τῶν κυριῶν συμ-
βουλίου δὲν περιωρίσθη νὰ θεωρηθῆσῃ, κατὰ τὸ
ἐνόν, τοῦ σώματος μόνον τὰς ἀνάγκας ἀπέβλεψε
καὶ πρὸς τὰς τῆς ψυχῆς, πρὸς ἑραπειάν τῶν
ὁποίων ἐθεοπίσθη ἢ ἢ παρὰ τῆς ἐβδομάδος ἀνελε-
λυμένη ἐξήγησις, ὑπὸ χρηστοῦ ἱερέως, τοῦ ἱεροῦ
βδωγαγγελοῦ. Αἱ ἐργάτιδες φοιτοῦσι ἀνελλιπίως εἰς
διδασκαλίαν ἀμειβούσαν πολυτιμότερον τοῦ χρέι-
ματος τὴν κατανάλωσιν τοῦ χρόνου, ἀκούουσι
μετὰ μεγίστης προσοχῆς τῶν ὑψηλῶν ἐρμηνειῶν
τῆς πίστεως εἰς ἦν τόσα ὀφειλομεν οἱ Ἑλληνες,
καὶ ἐκπληροῦσι, κατὰ τὰς πεπραγμένας ὑπὸ τῆς
ἐκκλησίας ἡμέρας, τὰ θεησκευτικά καθήκοντα διὰ
τὴν προπαρασκευῆν τῶν ὁποίων ἐτέθη εἰδικὸς
ἱερεὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καταστήματος. Οὕτω
ἀπ' ἐνός διὰ τῆς ἐργασίας, ἀπ' ἑτέρου διὰ σκοπίμου
διδασκαλίας ἐπεξεκτήθη καὶ ἐπετεθύθη τῆς ψυχῆς.

και της καρδιας η ανακούφισις και η μέρψωσις. Πᾶσα η πικρασκευαζομένη εν τῷ εργοστασίῳ εργατῆρα πωλεῖται ἐπὶ ἀποκλειστικῷ λογαριασμῷ τοῦ καταστήματος· οἱ εργάτιδες ἀμειβονται λογι- κῶς, πληρωνόμενοι, εἴτε κατ' ἀποκοπὴν ἀνὰ ἑκα- στον αὐτοτελεῆς τεμάχιον, εἴτε κατὰ πῆχυν προ- καιμένων ποικιλιμάτων, τριχάπτων, ἢ ταπήτων· και ὅπως καταστῶσιν εἶτι πλέον δεξιότεραι εἰς τὴν χάραξιν και συναρμολογίαν τῶν σχηματῶν ὑπεβλήθησαν προθύμως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν στοιχείων τῆς ἰχθυογραφίας ἢν εὐστόχως λίαν εἰσήγαγεν εἰς τὸ κατὰστημα ἢ διοικοῦσα τῶν κυριῶν ἐπιτροπή. Ἡ ἀδιάλειπτος ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας ἐργασία και παραμονὴ εν τῷ καταστήματι δικαιοῦται μόνον περι τὴν μεσημε- ρίαν, ὅτε οἱ εργάτιδες, σχολάζουσαι ἀπὸ τῶν ἐργοχειρῶν, τρέπονται εἰς τὴν περικλειστον αὐτὴν ἵνα γευθῶσι τοῦ λιτοῦ προγεύματος, ὅπερ ἀπὸ πρωίας ἐκάστη ἐκόμισε μετ' αὐτῆς· τοῦτο ἀνα- μιμνήσκει βεβαίως εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν, και ἰσως τῶν ἀναγνωστριῶν, χρόνους παιδικούς και γαληναίους, ὅτε και ἡμεῖς ἐπράττομεν ταῦτὸ ἀπαρχόμενοι τοῦ οἴκου· πάσχοντες μὲν τὸ κατ' ἀρχάς, συνειλίζοντες ὅμως βραδύτερον εἰς τὴν πενταρχίαν και τὴν ζήτησίαν τοῦ σχολείου· οἱ εργάτιδες ἀφίενται κατὰ τὴν βραχείαν μεταμε- σημερινὴν ὥραν εἰς ἴλας τὰς ἀθῶνας τῆς παιδικῆς ἡλικίας διαχύσεις, ὃ δὲ ἡγος τῶν εὐθύμων γελώ- των ταράσσει πρὸς στιγμὴν τὴν βαθείαν τοῦ εργοστασίου ἠσυχίαν, ἐπιανερχομένην ὅμως μετὰ μικρόν, ὅτε ὁ κώδων τῆς ἐργασίας σημαίνων περα- τοῖ τὸν θόρυβον τοῦ παιδικῷ γέλωτος, ἀντικαθι- στῶν αὐτὸν διὰ τοῦ μονοτόνου ἤχου τοῦ ἱστοῦ και ἔστιν ὅτε τῆς ραπτικῆς μηχανῆς.

Τοιοῦτον εἶνε, εν συνόψει, τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπέριον γυναικῶν, τῇ ἀρχεβουλίᾳ τοῦ συλλόγου τῶν κυριῶν πρὸς τὴν γυναικίαν παιδείαν συστα- θέν. Ἐπιπόνημα κατ' ὄλα ἀντάξιον τοῦ εὐγενοῦς και φιλοτιμιότατου πνεύματος τῆς γυναικός, ἐπρα- ταιώθη εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν διανοῶν ἐντίμους και προγεύρους πόρους εἰς ὑπερτρίακοσίας γυναικῶν και κόρας φοιτῶσας ἡμερησίως ἐκεῖ, και τίς οἶδε πόσας ἄλλας ἀφανῶς ἐργαζομένας ὑπὸ τὸν ἀπι- ραβιαστον τῆς ἐχεμυθίας πέπλον. Ἡ κοινωνία ἣτις ἀφίλει νὰ ἐνδιαφέρηται και διὰ τὰ ἔσχατα τῶν μελῶν τῆς; καθήκον ἔχει νὰ συντρέξῃ τὸ ἴδιον ταῦτο, τὴν ὑποχρέωσιν δὲ ταύτην ἀριστα πληροῖ τιμῶσα διὰ τῆς ἐπισκέψεως και προτιμῆ- σεῶς τῆς τὰ ἀριστα, ἐκλεκτῆς, και εὐωνα προϊόντα τοῦ εργοστασίου. Βίς τοῦτο τολμῶμεν νὰ συνηγο- ρήσωμεν θερμῶς και πεποιθῶτως.

Ἐν τῇ σειρά τῆς ἀφηγήσεως ἐξήρθη ἰδιαίτερος και μετὰ σκοπίμου ἐπιμονῆς και ἐπαναλήψεως τὸ μέγα εὐεργέτημα τῆς κροχῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶσιν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου τραυματισμοῦ τῆς φιλοτιμίας ἢ τῆς ἀξιοπρεπείας, δύο ἰδιοτήτων ἀμαιωτάτων συνήθως

εἰς τὰ στήθη ἐκεῖνων, ἀτίνες, φύσει εὐγενεῖς, συμπίπτει νὰ ὦσι πένητες, ἐνῶ εἶνε Κροῦνη κατὰ τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος και τῇ ἀνεξαρτησίαν τῆς ψυχῆς. Κλειόντες τὰ πρόχειρα ταῦτα σημειώματα ἐφ' ἑνὸς τῶν λυσιστελεστικῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως καταστημάτων ἅς σταμα- τήσωμεν τὸ ὕστατον και πάλιν ἐπὶ τοῦτο. Τὸ ὕλιστικὸν βέυμα πρὸς ὃ φέρεται ἀκαταμάχητος ἢ κοινωνία προαγγέλλει ὅτι δεινοὶ περιστάσεις ἀναμένουσι τὰς φύσεις ἐκεῖνας, αἵτινες ἐγενή- θησαν προνομιῶχοι... ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ ἡμῆρ. Οὕτε μεμψιμοιροῦμεν οὔτε σχολιάζομεν ἀπλῶς χρονογραφοῦμεν. Αἱ γυναῖκες ἔτεμον ἥδη τὴν ὁδὸν ἐν ἣ συνητήθησαν συμβιβαστικῶς δύο ἐπι- τητες χωρήσασαι ἀνεκαθεν ἐν διαμέτρῳ· ἡ ἀγέ- κη και ἡ φιλοτιμία. Τὸ εργοστάσιον τῶν ἀπέ- ρων γυναικῶν πρόκειται ὑπόδειγμα λαμπρῶς ἀπαι- τηρίας, λίαν δὲ ἀσθενῆ ἔνοιαν τοῦ καθήκοντος θὰ εἶχομεν, ἔάν, ὡς ἀπλῶ μέλη τῆς κοινωνίας, δὲν ἐτιμῶμεν εὐσεβῶτως και εὐγνωμόνως τὴν μνήμην τῶν ἐκλειψτῶν ἐκ τοῦ κόσμου κυριῶν ἡμῶν ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τοῦ γυναικείου αὐτῷ λόγου, και ἔν μὴ εὐλαβῶς ἐτολμῶμεν νὰ ἀπηρ- ρύνωμεν τὰς ἡδὴ κοπιώσας ἐν αὐτάπαρνησιν τὴν ὁσίᾳ πρὸς κραταίωσιν και ἐπέκτασιν ἐργοῦ ἡμῶν στής και μεμψυρομένης χρησιμότητος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Η ΑΠΟΔΕΣΦΕΙΣΙΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Grenville.

Μετὰφρασις Π. Ι. Φέρμπου].

Συνέχεια ὅδε προηγουμ. φύλλον.

ΙΒΤ'

Μετὰ μεσημερίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, κατ' ἢ ἢ κυρία Ἐρμίνη μετ' ἀνεπιπέστου θλας προή- μιᾶς ἐμμεῖτο τὰ μητρικὰ καθήκοντα και τὰς μη- τρικὰς μερίμνας, ἢ κυρὰ Ζαλίην προσκλήθησε κατεσπευτεμένως ἦλθεν ἀνευ κᾶτω και τεταρα- χμένη. Τὸ πρῶγμά τῆ ἐφάνετο τοσοῦτον ἀπίθανον ὥστε κατ' ἀρχάς δὲν ἠθελε νὰ το πιστέυσῃ. Αἱ κυρία Φαβρού μήτηρ και κόρη πολὺν χρόνον ἐνεθυμοῦντο τί ταις εἶπεν ἢ ἀξιόλογος ἐκείνη γυνὴ ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τῆς ἀγανακτήσεως τῆς ἴσων δὲ οἱ λόγοι τῆς ἐκείνοι τοσοῦτον μάλλον πικροί, κατ' ὅσον ἴσαν ἀλήθεια κωστικῶς κατὰ

— Τέλος πάντων, ταῖς εἶπε τελευτῶσα, κάττι δὲν βιάζει τὸν ἄλλον νὰ συμμαζεύῃ τὰ ἔνα παιδιὰ· μά, ἀρ' οὐ τὸ κάμει, εἶνε ὑποχρεωμένη και νὰ τοὺς δίνει καλὴν ἀνατροφήν και νὰ τὰ καλύξῃ σὰν νὰ ἦταν δικά του, εἰ δὲ μὴ αἰ μὴ ἀνακατεῦται. Νά, ἐκεῖ εἶνε ἢ Κυβέρνησις κατ' ἐφροντίζει γιὰ τὰ ὄρφανὰ νὰ περνοῦν, τὸ κᾶτω κατὰ τῆς γραφῆς, ὅχι χειρότερα ἀπ' ὅτι τὴν ἔ- χετο αἱ δύο σας, κυρίες μου, τῇ Μαρκελλά.

Και ταῦτα λέγουσα ἐξῆλλε, καταλιποῦσα τὴν μὲν Λουίζαν κατακλυζομένην ὑπὸ δακρῶν, τὴν δὲ μητέρα τῆς σφόδρα τεταραγμένην και ἐμ- θρόνητον.

Ἡ δὲ Μαρκελλά ἐξηπλωμένη ἐν τῇ μεγάλῃ κλινῇ τῆς κυρίας Ἐρμίνης, παρελήθει ἠσυχως, ἀνευ ἀναφωνήσεων, ἀνευ χειρονομιῶν ὑπερβολι- κῶν. Ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, τοὺς ὄφθαλμοὺς ἔχουσα λάμποντας και τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς ζωηρὰς, ἐδιηγεῖτο εἰς ὄντα φαντασιώδη και ἀνύπαρκτα, πάντα τὰ δεινὰ τοῦ ὄλιγοστοῦς βίου τῆς. Ἡ ἐν τῷ λεωφορείῳ σκηνή, ἣτις δὲν ἐφάνετο ἐμποιήσασα τότε ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, ἐπαρηχρητο ἀδιαλείπτως ἐν τοῖς λόγοις αὐῆς ἔλε- γε μετὰ καθαράς φωνῆς γλυκειὰς και μελωδικῆς, ἐν διαλειμμάτων κατακλυζομένης ὑπὸ τῶν δα- κρῶν. Ἰκέταυς τὸν νεωκόρον νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ ὄλιγον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅπου ἦτο τόσοσ ἐμφορα! Ἡ καταγίς και ἡ νύξ μετὰ τῆς πυ- κνῆς βροχῆς, ἣτις ἐπιπτε κατὰ τῆς γυμνῆς κεφα- λῆς τῆς ὡς χάλαζα μικρῶν χαλικίων, ἦτο ὡσαυ- τὸς ἀφορμὴ ζωηροτάτης ταραχῆς. Ἀλλὰ μετὰ τῶν πολλῶν μεριμνῶν τῆς ἐφάνετο λησμονή- σασα τὴν κυρίαν Φαβρού και τὴν φοβεράν Λουίζαν.

— Μὰ γινώριζεις; εἶπεν ἢ κυρὰ Ζαλίην, πλη- σίζουσα πρὸς τὴν κλινὴν και τοὺς ὄφθαλμοὺς ἔχουσα μεστούλα δακρῶν.

Ἡ Μαρκελλά παρατηρήσασα αὐτὴν, ἐφάνη δι- αλογιζομένη ἵνα ἐνημνήθῃ τὸν ἤχον τῆς φωνῆς τῆς, ἔπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὴν ὀμιλίαν τῆς, ὡς ἐν μὴ ἦτο παροῦσα ἢ πλύντρια.

— Ὅταν συλλαγοῦμαι, εἶπεν ἀπομᾶσσοσα, τὰ δάκρυά τῆς, ὅτι ἐγὼ πού τὴν ἔφερα εἶμαι ἢ αἰτία! Ἐ τῇ ζωῇ μου, κυρία Ἐρμίνη, δὲν εἰξέρω ἂν ἕκαμα καλά!

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη πεποιοθῶς ἢ κυρία. Ὅτι και ἂν συμβῆ, ὃ μὴ γένοιτο, πού δὲν το πιστεύω, νὰ μὴ συλλογιζέσαι τίποτε! Ὅτι δὴ ποτε και ἂν συμβῆ, τὸ παιδάκι θὰ ἔχη θλας τοῦ τῆς περιποιήσεις, και τὰ χάδια... και ἐγὼ, ἀλ- σθῆναι τὴν καρδίαν μου ζωογονουμένην, διότι τὸ ἐπίηρα και φροντίζω δι' αὐτό. Μὲ φαίνεται ὅτι ἐξανάνωσα, δὲν εἰξέρω διατί...

Ἡ γηραιὰ κόρη ἐστέναξε, διότι ἄλλοτε εἶχεν ὑνειροπόλησῃ αὐτὴν σύζυγον και μητέρα.

— Κυρία, θὰ πάθετε, ἂν βυστήξῃ αὐτὸ τὸ πρῶγμα, ὑπετονόρησεν ἢ Τριανταφυλλιὰ ἐλλοῦσα νὰ ἴδῃ τὴν μικρὰν ἀσθενῆ. Δὲ θέλω νὰ μου ἀρ- ρωστήτετε...

— Και ἂν ἐγὼ θέλω; ὑπέλαθεν ἀποτόμως ἢ κυρία Ἐρμίνη.

— Νὰ με συμπαθᾶτε, κυρία μου, και αὐτὸ ἂν εἶνε δίκη σας δουλειὰ!

— Πῶς; δὲν εἶνε δίκη μου δουλειὰ; Βίβαι με τὸ νοῦ σου; Τριανταφυλλιὰ!

— Ἦμαι και πάρα εἶμαι, κυρία. Ἄν ἀρρω- στήστε, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σας περιποιῶμαι, κα-

θὼς θάχω μάλιστα και τὴ μικρὴ, πού νὰ προ- τοπᾶν τὰ χέρια μου;...

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐλάλει τραγῶς μὲν ἀλλὰ και μετὰ σεβασμοῦ. Ἡ κυρία Ἐρμίνη δὲν ἠδυνῆ- θη νὰ καταστεῖλῃ τὸν γέλωτα.

— Κουτόρηρα! εἶπε μετ' ἀγάπης, τριάντα πέντε ἔτη εἶσαι μαζί μου και ἀκόμη δὲν ἐσυνή- θισες τὰ φυσικὰ μου; Ἴθὲ θέλεις λοιπόν; λέγε νὰ ἰδοῦμε.

— Θέλω νὰ τὴν πᾶμε τὴ μικρὴ εἰς τὴν κά- μαρη πού ἔχομε γιὰ τοὺς μουσαφιρίδες, νὰ τὴν προσέχω ἐγὼ, και σῆς νὰ πᾶτε εἰς τὸ κρεββατάκι σας πού εἶνε κρίμα νὰ το κάνομε. Ἰούτσα ἢ μὲ τὸν πῖγο. Θεέ μου συχώρεσε μου, τί κακὸ πᾶλι μ' αὐτοῦ; τοὺς ἰατροῦς! πᾶνε και σοὺ βρίσκουν κατὰ πράγματα, σὰν νὰ το κάνουν ἐπί- τηδες γιὰ νὰ πειράζουν τὸν κόσμον!

— Ὅχι κάμαρη τῶν μουσαφιρίδων, εἶπεν ἢ κυρία Ἐρμίνη ἐπιτακτικῶς. Τὸ πολὺ πολὺ εἰμπο- ροῦμεν νὰ βγάλωμεν αὐτὸ τὸ μικρὸ κομὸ και νὰ στῆσωμεν ἕνα σιδερένιον κρεββατάκι ἐδῶ κοντὰ εἰς τὸ δικὸ μου, ἂν θέλῃς...

— Τὸ καμὸ! ποῖός τὸ λέει; Και πού θὰ βάλε- τε τὰ πράγματά σας; Τώρα και τριανταπέντε χρόνια βάζετε εἰς αὐτὸ τῆς τραχηλιῆς σας τὰ μαντήλια σας εἰς τὰ ἴδια συρτάρια...

— Τριανταφυλλιὰ, μ' ἐσκότησε! ὑπέλαθεν ἢ κυρία Ἐρμίνη μετ' ἀσυνήθους σοβαρότητος και ἀξιοπρεπείας. Βάζω ἀλλοῦ τῆς τραχηλιῆς και τὰ μαντήλια μου. Ἐλα κάμε γλήγορα στῆσε τὸ κρεββατάκι, εἰ δὲ μὴ πηγαίνω και κοιμῶμαι ἐγὼ εἰς τὴ μεγάλη κοιθυρόνα!

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐξῆλλε μουρμουρίζουσα. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἢ μικρὰ κλινὴ δανεοθεῖσα παρὰ τινος γειτονικῆς οἰκίας, ἐστρωμένη διὰ λευκοῦ σινδονίου εὐωδιάζοντος, περιέλαθε τὴν κορασίδα ἣτις οὐδὲνως ἐφάνη ὅτι παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην.

— Και τώρα, εἶπεν ἢ Τριανταφυλλιὰ ἣτις ἐκινεῖτο σιωπηλῇ ἔχουσα ἦθος μετέχον μεμψι- μοιρίας ἄμα και σεβασμοῦ, τοιαύτη δὲ ἦτο ἢ συνήθους αὐτῆς κατάστασις, τώρα, κυρία, πᾶ νὰ εἶρω καμμίαν νοσοκόμον...

— Ὅχι! εἶπεν ἢ κυρία Ἐρμίνη.

— Ὁ ἱατρός; το εἶπε...

— Τὸ γράφει ἢ ὄδηγία τοῦ ἱατροῦ;

— Δὲν εἰξέρω ἂν το γράφῃ, ἀπεκρίθη εὐσταθῶς ἢ Τριανταφυλλιὰ, ἀλλὰ ὁ ἱατρός εἶπεν ὅτι χρεῖ- ἀζεται ἕνας...

— Ἐγὼ, εἶπεν ἢ κυρὰ Ζαλίην προσφερομένη μετ' ἄκρας προθυμίας, οὐδὲνως λογιζομένη ὅτι ἐκινδύνευε νὰ ἀπολέσῃ τοὺς πελάτας τῆς.

Ἄλλ' ἢ κυρία Ἐρμίνη ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὴν μετὰ λοξοῦ βλέμματος.

— Σὺ; Και διατί σὺ; αὐτὸ εἶνε δίκη μου δουλειὰ. Θεέ μου! τί γέλοιοι ἄνθρωποι! Βίς τὸ νοσοκομεῖον σοῦ λέγει ὁ ἕνας, μίαν νοσοκόμον

ὁ ἄλλος, καὶ τώρα ἄλλη πάλιν: ἐγὼ! Θά την νοσηλεύσῃς σύ, ἄμ' ἐγὼ τί θά κάμω κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Βίς ποῶν την ἔστειλεν ὁ Θεός, ἵς ἐμὲ ἢ εἰς κανένα ἄλλον; Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ Θεός την ἔστειλεν εἰς ἐμὲ ἐπιτήδης διὰ νά μ' ἀποδείξῃ ὅτι εἶμαι γραῖα φιλαυτος καὶ ἰδιότροπος; Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὑπάρχουν παιδάκια τὰ ὅποια ὑποφέρουν, ὅτι τὰ δέρνει ἡ βρογχή καὶ ἡ καταγίγς, καὶ δὲν ἔχουν τί νά φάγουν, καὶ ἡ καρδούλα των εἶνε πικραμένη, παιδάκια πού δὲν ἔχουν μητέρα, ἢ τὰ ἔδαιρεν ἡ μητέρα των... καὶ ἐγὼ ζῶ ἐδῶ ἡσυχῇ μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν γρυνιέρα τὴν Τριανταφυλλιά, μὲ πουλιά, μὲ σκύλους, μὲ γάτες, λέγω μὲ τὸν ἐαυτὸ μου; Ἄρά γε δὲν μου ἔπρεπε νά πάθω καμμία μεγάλη συμφορά, νά χάσω τὰ πλούτη μου καὶ ὅλα τὰ καλά, τὰ ὅποια δὲν εἶξευρα νά μεταχειρισθῶ καλλίτερα!

— Καὶ λίγα σας φαίνονται τὰ καλά πού κάνετε; ἐμουρμούριζεν ἡ Τριανταφυλλιά ἔχουσα ἀνητηγμένον ἀπὸ τῆς ζώνης της τὸ ἔκρον της ποδιάς της, δεικνύουσα ὅτι ἐμελλε νά μεταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα φρονίσῃ περὶ τοῦ γεύματος. Δὲν εἶστε συνδρομητῆς γιὰ ἑκάτὸ φράγκα ἵς τὴν Ἐλεήμονα Ἐταιρεία, καὶ ἄλλα ἑκάτὸ ἵς τὴν ἔνορξίαν μας; Δὲ μου λέτε ἔξερετε καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ κάνουν τὰ ἴδια; Καὶ μάλιστα πού δὲν εἶστε καὶ ἀπὸ τῆς πλουσιώτερας...

— Θά φύγῃς ἀπ' ἐδῶ; εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, μετὰ νεύματος ἀξιοπρεπιστάτου, καὶ τοὶ οἱ λόγοι της ὑπεδήλουν δεινὴν ἀπειλήν.

Καὶ ἡ μὲν Τριανταφυλλιά ἐξηφανίσθη μουρμουρίζουσα, ἡ δὲ κυρία Ἐρμίνη ἔκυψεν ἐπὶ τῆς Μαρκέλλας ἥτις ἐκοιμάτο.

— Μικρὲ μου ἄγγελε τῆς Θείας Πρωτοίας, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, θά σε σώσωμεν, εἰ δὲ μὴ θά εἶμαι πολὺ δυστυχῆς.

127

Ἡ νόσος ὑπῆρξε μακρά. Πολλάκις δὲ προσηλοῦσα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Μαρκέλλα ἀναπαύουσα τὸ ὄχρον της πρόσωπον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, κέτισχνος καὶ καταπεπονημένη μετὰ σφοδρὸν τυρετόν, πολλάκις, λέγω, ἡ κυρία Ἐρμίνη εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι μάτην ἠγωνίζετο. Ἡ γηραιὰ κόρη δὲν ἔκλαυσε, διότι ἀπὸ πολλῶν ἡδῶν τὸ σῶμα εἶχεν αισθανθῆ ὑγρατινομένους τοὺς ὀφθαλμούς της ἀναγινώσκουσα τὴν διήγησιν δεινῶν ἀνυπάρκτων, ὥστε νῦν ἐθεώρει τὰ εὐκόλα ἐκεῖνα δάκρυα πολὺ δυσανάλογα καὶ ἀνεπαρκῆ πρὸς τὴν παρουσίαν ἀληθινήν Ὀλῆψιν.

Ἀλλὰ τίνας ἔνεκα ἡ πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο παιδίον κλίσις της; Τίς ἠδύνατο νά εἴπῃ τὴν αἰτίαν τῆς κλίσεως ταύτης; Ἴσως ἦτο ἡ πρὸς τὴν ἀγαθότητα της κυρίας Ἐρμίνης ἀφελῆς πίστις της Μαρκέλλας; Ἴσως τὸ αἶσθημα ὑπερ ἡ κυρία

Ἐρμίνη ἐξέφρασε πρὸς τὴν κυρία Ζαλίνην, ὅτι δὴλα δὴ μέχρι τοῦδε ζωσα ἀσκόπως, οὕτως εἶπεν, εὐρεν ἡδῶ ἑνασχόλησιν τοῦ βίου της τοσοῦτον εὐγενῆ καὶ ἀξιοσέβαστον; Ἄλλ' οἷα δὴ ποτε ἦτο ἡ αἰτία, ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔμενε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μικρᾶς κλίνης ἡμέραν καὶ νύκτα, αὐθόλως παρατηροῦσα ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν καταπεπονημένοι καὶ βυτίδες βαθεῖαι ἐχαράχθησαν ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ἡδῶ παρειῶν της. Παρέμεινε δὲ ἐκεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἱατρός τη εἶπε:

— Ἡ μικρὰ ἐσώθη!

Ἐσώθη! Ἀλήθως. Ἀλλὰ πόσων ἔτι φροντίζον καὶ μεριμνῶν ἔχρηξεν ἡ μικρὰ, ἵνα βεβαίως δὲν ἀναχωρηθῆ ἢ ἐν αὐτῇ λαμπρᾷ τῆς ζωῆς ἡ τοσοῦτον ἀσθενῆς, ἣν ἔπρεπον μὴ αἰφνης ἴδωσι σθενυμένην! Ἡ μακρὰ ἀναρρωσις ἥτις ἐφάνητο εἰς αὐτοὺς ἀτελεύτητος, ἀπείρου χαρᾶς ἐγένετο αἰτία εἰς τε τὸ κοράσιον καὶ εἰς τὴν προστάτινάν του, τὰ νόστιμα, λέγω, βρώσιμα, τὰ ποτήρια εὐώδους σιροπιῶν, τὸ πρῶτον βραστόν ὄνον.

Ὅλην τὴν ποικίλην ταύτην χαρὰν ἐγνωρίσατε, ὡ μητέρας, τὴν χαρὰν τὴν παρακολούθησάν τὸ πρῶτον ὄνον ἰδοὺ τὰ δύο λεπτὰ ἐπιμήρη τεμάχια τοῦ ἄρτου ἑτοιμα, ἰδοὺ τὸ ὄνον, καλὴ λευκὴ κωπὴν καὶ ἀρετικὴν ὄσον τὸ δυνατὸν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου λάμπουσιν, αἱ ἰσχνὲς χεῖρες ἐκτεινόνται τρέμουσαι ἐκ τῆς πολλῆς πίθυμίας... Ὀλίγον ἄλλας... καὶ τὸ μικρὸν κωγλιάριον περιστρέφεται ἐν τῷ ἦφῳ μετὰ κινήσεως ἐμφανιστοῦς ἡδονῆν λαίμαργον! Τὴν καλὴν ὄσον εἶνε τὸ πρῶτον ὄνον! Δὲν εἶνε δυνατόν νά φῶν ἄλλο ἐν!

Ὅχι, ὁ ἱατρός τὸ ἀπηγόρευσε. Ἀλλὰ κη ἀποζημίωσιν ἰσοῦ ἐν κωγλιάριον τρεμουλάς, ἢ ὅποια τρέμει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἐκ πορσελάνης πινακίου, ἐν δακτυλάκι κρυστὸ μὲ ὄλιγον χλιαρὸν ὕδωρ, καὶ ἡ μικρὰ ἀσθενῆς εὐαρέστως πλάγεται ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, εὐφροσύνως μειδιῶσα μειδιάμα εὐδαίμονος παιδίου.

— Ἦστὲ θά μου ξαναδώσουν;

— Ἄμα κορεσθεῖς ὁ μικρὸς στόμαχος μεριμνῆ πρὸς τὸ προσεγγεῖν ὀλίγον.

— Ὡ! τὴν λαίμαργον!

Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τὰ μειδιῶντα, οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μεστοὶ τρυφερότητος διαφεύδουσι τὸ βαρὺ τῶν ἐπιθετόν. Καὶ τὸ παιδίον γελῶν, προκαλοῦν διὰ τὸ τοῦ βλέματος καὶ τοῦ νεύματος τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐπιτιθέμενον φιλάκι.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔλαβε γνώσιν τῆς ποικιλότητος ταύτης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Τὴν κηδον πεπληρωμένη ἀισθημάτων ἀρρήτων ἐπεδῆ ἀτμένως εἰς μακρὰς προσευχάς. Κύριστα τὸ πρῶτον ἦδῶ ἐν τῷ βίῳ της πέντας τοῦ ἐπὶ τοῦ τύπου τῶν ἱερῶν βιβλίων της ὑπισχύρους εἰς τὴν νά ἐρημνεύσει διὰ τὴν ὁρμὴν τῆς ψυχῆς της ἀνεξήγησεν ἐν τῇ ἀειλῇ καρδίᾳ της καὶ αὐτῇ

ἄλλο πρῶγμα ἠδυνήθη νά εὐρῇ ἡ μεγίστην διάχυσιν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Καὶ ἡ Μαρκέλλα ἠγάθη τῆς κλίνης! Ἐπήληθεν ἡμέρα, γλυκυτάτη ἡμέρα τοῦ χλιαροῦ φλινοπόρου, καθ' ἣν τὸ παράθυρον κεχρωσμένον ὑπὸ ὀχρᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος ἀνεῳχθη ὀρθάναι. ἵνα φανῆ ὁ κυανὸς οὐρανός, καὶ τὸ γλυκὺ μῶς κταέκλυσε τοὺς κροτάφους τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ὧν αἱ ὑποκύναι φλέβες διέγραφον τὸ λεπτόν αὐτῶν δίκτυον, κατέκλυσε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς χροῖμα ἔχοντας λεπτοκαρπύου, οὕτινες ἐπέπλεον ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῆς ἄγαν ζωηρᾶς λάμπειος, κατέκλυσαν τὰ ὑπωχρα χεῖλη της, ἵνα ἐν τούτοις ἤρχισαν νά γίνωνται ῥοδόβαφῃ. Ἡ Μαρκέλλα περιεπάτησεν ἐν τῷ δωματίῳ κρατομένη ἀπὸ τῶν ἐπιπέλων διὰ τῶν δύο χειρῶν ἐπιδῆ δὲ δὲν ἤθελε νά τὴν ὑποδοσάσθῃ ἄλλος τις, ἡ καρδία της ἔπαλλεν ἰσχυρῶς, εἶνε τὸ στόμα ἡμιάνοικτον ἵν' ἀναπνῆ καὶ μειδιᾷ ταυτοχρόνως, ἐν ᾧ ἡ κυρία Ἐρμίνη παρηκολούθει ἀνησυχοῦσα, ἔχουσα ἠπλωμένους τοὺς βραχίονας ἵνα τὴν περιλάβῃ, ἀγαλλομένη καὶ σεμνυνομένη διότι ἔβλεπε βαδίζον τὸ παιδίον ἐκεῖνο, οὕτινες δὲν ἦτο μὲν μήτηρ, ἀλλ' ὅπερ ὀφείλειεν ἡμῶς εἰς αὐτὴν τὸ ζῆν.

Μιτὴν τινὰ ἀρχημένην τοῦ χειμῶνος, ὅτε τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶχον ἡδῶ καταπέσει, ἡ κυρία Φαβρού καὶ ἡ κόρη της εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἐρμίνης καὶ ἐδέχθησαν ὑπὸ τῆς Μαρκέλλας, ἥτις ἀδιαλείπτως τὰς ἀνεζήτει. Ἡ καρδία τῆς μικρᾶς κόρης εἶχε λησιμονήσῃ τὰ τραύματα, καὶ μόνως τὰς εὐεργεσίας ἐνεθυμῆτο.

Αἱ δύο γυναῖκες κατεθοροβήθησαν ὀλίγον βλέπουσαι ἑαυτὰς πρὸ τῆς ὀφθαλμῆς ἵλιαν ὑψηλὴ ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν της, εἶτι δὲ μᾶλλον ἔνεκα τῆς ἰσχνότητος τῶν χαρακτηριστῶν της καὶ τοῦ καλαμόδους σώματός της, ἐνδεδυμένη λευκὸν κοιτωνίτην ἐκ φλανέλλας κυανῆς ἀπλοῦστατον μὲν, ἀλλὰ κομψότατα καὶ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας κεκοσμημένον, ἡ Μαρκέλλα οὐδὲν κοινὸν εἶχε πλέον πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ ἔπλυνε τὰς πλάκας τοῦ μαγειρείου τοῦ γνωστοῦ καταστήματος. Ἡ εὐγένεια ἦν εἶχε κληρονομήσῃ παρὰ τῆς μητρός της, ἐξεδηλοῦτο καὶ ἐγένετο πάλιν καταφανῆς ἡδῶ, ὅτε συνέζῃ μετ' ἀνθρώπων ἐχόντων ἀγαθὴν σύμψυκτον πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς. Αἱ ἐρυσθαί μὲν ἀλλὰ λεπτομερῆσταται χεῖρες, τὸ ὑπαλόν δέρμα της ἀναρρωνουσῆς μικρᾶς, ἡ ἀβρότης τοῦ ἦθους ἥτις κατὰ τὰς σημερινὰς ἰδέας εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων προσόντων τῆς κομψότητος, πάντα ταῦτα ἐξέπληττον τὰς κυρίας Φαβρού, μητέρα καὶ κόρη, αἵτινες ἠσθάνοντο τρόμον τινὰ, ἐνθουσιάζοντες πῶς προσηρέθησαν πρὸς τὸ ἀπολωλὸς παιδίον. Τότε πρῶτον ἡ μήτηρ τῆς Λουίζης διανοήθη ὅτι ἡ Μαρκέλλα ἠδύνατο κάλλιστα νά εἶνε τέκνον οἰκογενεῖας ἀνηκούσης εἰς πολὺ ἀνωτέραν κοινωνικὴν βαθμίδα, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ὡς εἶχον κρίνη

ἐν ἀρχῇ ἐκ τῆς ἀπλοῦτητος καὶ τῆς εὐτελείας τῶν ἐνδυμάτων τῆς Μαρίας Μονφόρτ. Ἡ δυσαρῆστῆς ἤτις ἀπὸ τῆς φυγῆς τῆς Μαρκέλλας συνεταράσαστο ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της, ἐξεδηλώθη τέλος διὰ τραχέας ἐκφράσεις.

— Τώρα ἐνοῦ, εἶπε μετὰ τοὺς πρώτους ἀσπασμούς καὶ τὰς πρώτας περιπτώσεις, γιὰ τί θέλεις νά μὲνης ἐδῶ. Ἐδῶ κάθεσαι μὲ τὰ χεῖρια σταυρωμένα, ἐν ᾧ ὅταν εἶσαι μὲ ἀνθρώπους πτωχοὺς σὺν καὶ μᾶς, πρέκει νά δουλεύῃς.

Ἄκρῳ ἀέθλυσε ἀπὸ τῶν βλεφάρων τῆς Μαρκέλλας, διότι οὐχὶ βεβαίως ἵν' ἀκούσῃ τοιοῦτους λόγους ἐπεθύμησε νά ἴδῃ τὴν εὐεργετιδὰ της. Ἀμνηχανοῦσα ἀπέβλεψε πρὸς τὴν ὄθραν ἣν ἔκλειε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἡ ἐξαιρετος αὐτῆς γυνή, ἥτις ἔκρινεν ὅτι θά ἦτο μᾶλλον ἀβρόφρον νά μὴ εἶνε παροῦσα ἐν τῇ συνεντεύξει ταύτῃ.

— Γιάτί μου το λέτε αὐτό; εἶπεν ἰκετευτικῶς χειρονομῶσα. Τὸ ἔξερετε πολὺ καλά, κυρία, ὅτι σας ἀγαποῦσα πάντοτε πολὺ, καὶ σας ἀγαπῶ ἀκόμη μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ἡ κυρία Φαβρού ἐσιώπη, διότι, ὡς πάντες οἱ δύστροποι ἄνθρωποι, βαρέως μάλιστα ἔφερε τὴν πικρὰν ἀλήθειαν.

— Ἄς εἶνε! εἶπε τέλος μετὰ χειρονομίας ἀποτραπεύουσας ἔπαξ διὰ παντός πᾶν ὅτι ἠδύνατο ἡ Μαρκέλλα νά τη εἴπῃ, ἐβαρῆθηκε τοὺς παληοὺς σου προστάτας, εὐρήκης ἄλλους, πᾶσι καλά. Κύτταξε μόνο νά μείνης μαζί τους πολὺν καιρὸ καὶ « τὰ μάτια σου τέσσερα » νά μὴν τους κάνῃς τὰ ἴδια, σὺν καὶ μᾶς. Τᾶκουσες;

Ἡ Μαρκέλλα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἔχουσα νά εἴπῃ, διότι ἡ βραχεῖα ὀκταετής πειρὰ της δὲν ἐπῆρκει εἰς τὴν εὐρεσιν ἐπιχειρημάτων ἐναντίον δολίου ἀντιπάλου.

Ἡ Λουίζα παρεμβαίνουσα εἶπε πρὸς τὴν Μαρκέλλαν:

— Ἐχεις ὀρατῖα φορέματα. Θά πᾶς ἐσωτερικὴ τῶρα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ κορασίς, θά μείνω με τὴν κυρίαν Ἐρμίνη. Ὅταν δυναμώσω βλέπομε.

— Θά μάθῃς πιάνο; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα, ἥς τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο τὸ μόνον ὄνειρον τὸ οὐδέποτε, φεῦ! ἐκπληρωθὲν.

— Δὲν εἶξερω. Ὅ τι τῆ ἡ κυρία Ἐρμίνη, Ἐγὼ θά εἶχα καλλίτερα!...

— Ἄ! βέβαια εἶνε καλλίτερα παρὰ νά πλύνῃς πιᾶτα, μόνο πού δὲν εἶνε τὸσον χρήσιμον. Ἐλπίζω ἡμῶς ὅτι ἡ κυρία Ἐρμίνη θά σου ἐξασφαλίσῃ ἑνα καλὸ εἰσόδημα διὰ νά μὴ εὐρεθῆς ἔπειτα στενοχωρημένη καὶ νά ἔχῃς νά ζῆσῃς! Προσπάθησε νά ἀκούῃς τὴν κυρίαν Ἐρμίνην περισσότερο ἀπὸ μᾶς, διότι ἂν τὴν ἀφήσῃς καὶ φύγῃς, θά χάσῃς καὶ θά χάσῃς. Δὲν εἶν' εὐκόλο νά βροίσῃ κανεὶς ἄνθρωπος προθύμως νά του ἀ-

νοίγον δταν κτυπῶ τὴ νύκτα τὴν θύρα τους: Δὲν θὰ σου τύχῃ οὐδ' φορὸς αὐτῆ ἢ εὐτυχία.

— Λουίζα, εἶπεν ἠρόχως ἡ Μαρκέλλα, μὲ πειράξεις πολὺ, μὰ ἐγὼ σε ἀγαπῶ πολὺ.

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἠγέρθη λέγουσα:

— Τὸ λοιπὸν, ἔχε γειά. Δὲ θὰ βρῆς καιρὸ, πιστεῖω, νὰ ἔλθῃς νὰ μας ἰδῆς, καὶ μεις δὲ θὰ ἔξανάρθωμε...

— Γιατί; ἠρώτησε μετ' ἀθρότητος ἡ Μαρκέλλα.

— Τὴ νὰ κόμω; Ἐγὼ ἔδωκα ἴς τὴν κυρία Ἐρμίνη ὅσα χαρτιά εἶχα φυλαγμένα γιὰ σένα. Δὲν εἶνε πολλὰ καὶ δὲ θὰ μάθῃς ἀπ' αὐτὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅλα ὅσα ἔχεις, πρέπει γὰ τα φυλάξῃς. Τὰ βούχά σου δὲν τα χρειάζεσαι τώρα, σούδωσαν ἄλλα, θὰ τα δώσω σὲ καμμιά ζητιάνα.

Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάνθη τὸν λόγον τοῦτον εἰσδύσαντα εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὡς αἰχμὴν μαχαίριου.

— Καίρε, εἶπεν ἡ Λουίζα διὰ τῆς ὑποστρώφου φωνῆς τῆς. Καλοτέρνα καὶ δικασκέδαζε, κορίτσι μου.

Καὶ κύψασαι πρὸς τὸ παιδίον ἠσπάθησαν τὴν παρειάν του ἀσπασμὸν τελείου ἀποχωρισμοῦ. Ὁ ἐπιστήμιος οὗτος ἀσπασμὸς ἐνεκολάφθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς Μαρκέλλας ὡς ὕβρις, καὶ ὅτε ἀπέμεινε μόνη, ἔσπευσε διὰ τῆς χειρῶς τῆς νὰ τὸν ἐξαλείψῃ.

— Δοιπὸν! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη εἰσερχομένη, ἀπ' οὐ προέπεμφε τὰς δύο κυρίας καὶ τὰς ὑπεχρέωσε μετὰ πολλῆς ἀγάπης νὰ ἐπανέλθωσι.

— Σεῖς εἰσθε καλὴ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα δακρυροοῦσα καὶ ὀρμώσα νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν νέαν τῆς φίλην.

Ὅτε δὲ ἡ Τριανταφυλλιά, ὀρθία καὶ εὐθυγενῆς ὡς στῦλος, ἐκλείσει τὴν κιγκλιωτὴν τοῦ κηραρίου θύραν ἐξακοντίζουσα λοξὸν βλέμμα κατὰ τῶν δύο ἀπερχομένων γυναικῶν, αὐταὶ σταθεῖσαι παρετήρησαν τὴν μικρὰν κατοικίαν, ἧς τὸ μὲν ἰσόγειον δὲν ἐφαίνετο καλῶς, φρασσόμενον ὑπὸ τῆς κλεισθείσης θύρας, ἀλλὰ τὰ δωμάτια τῆς δευτέρας ὀροφῆς κεκοσμημένα διὰ λευκῶν παραπετασματῶν ἐνέφαινον εὐεξίαν καὶ πλοῦτον.

— Νά που ὑπάρχουν καὶ τυχεροὶ ἄνθρωποι! εἶπε ξηρῶς ἡ Λουίζα.

— Ἀχάριστη! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἀναζητοῦσα τὸ μαντήλιόν τῆς. Ἀχάριστη! σκληρὸν κάροδ!

Καὶ καταλήφθη ὑπὸ κλαυθμῶν, ἐν ᾗ ἡ κόρη τῆς ἐνευεν εἰς τὸ λεωφορεῖον νὰ σταθῇ.

(Ἐπιστὰ συνέχεια).

Ἡ ΜΑΝΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Παρ' ἡμῖν ἡ συλλογὴ γραμματοσημῶν θεωρεῖται ἔργον ἐντελῶς παιδικόν, καὶ οἱ συλλέκται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν εἶνε νήπια, παιδιάρια, κορασίδια, σπανίως νεανίδες καὶ νεανίσκοι ἀμόστανες ἐτι. Ἐκ τῶν μεγάλων τίς καταδέχεται ποτε νὰ καταναλώσῃ χρόνον καὶ χρῆμα πρὸς συλλογὴν καὶ τακτοποίησιν μικρῶν λιθογραφημένων χαρτίων;

Ναί, δὲν λέγω, πολλάκις συμβαίνει γὰρ σὰς ἀναρπάσῃ σοβαρὸς τίς κύριος τὸν φίκελλον ἐπιστολῆς ἕνα περικόψῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ γραμματόσημα, καὶ κυρία τις σεβασμία θὰ σὰς παρακαλέσῃ ἴσως νὰ νῆς συλλέγητε ὅσα σὰς τύχωσι τοιαῦτα, ἀλλὰ βεβαίως οὔτε ἡ μὲν οὔτε ὁ δὲ τὰ θέλουσι δι' ἑαυτοῦς, ἀλλὰ διὰ τὸν υἱόν των, διὰ μικρὰν τινα ἀνεψιῶν ἢ διὰ γνώριμα παιδιὰ, τὰ ὅποια τοὺς ἐφορτώθησαν νὰ τοὺς μιζέουσι.

Ὅστε ἡ ἐργασία αὕτη ἐκτελουμένη ὑπὸ παιδῶν τυχαίως, ἀτέχνως, ἀνευ συστήματος, ἀλλ' ἄπλως καὶ μόνον κατ' ἀμοιβαίαν μίμησιν καὶ χάριν παιδιᾶς, οὐδεμίαν ἀξίαν, οὐδὲ σπουδαιότητα ἔχει. Οἱ μικροὶ συλλέκται κατασκευάζουσιν ὀλιγοτέλῃ δα τετράδια ἐκ λευκοῦ χαρτοῦ, ἐπιγράφουσιν ἐ ἐκάστη σελίδι ἀνορθογράφως ἐν ᾧ τὸ ὄνομα τῆς Κράτους, κολλῶσι δὲ κάτωθι διὰ λιπαροῦ ἐπιλείφοντες κόμμεος τὰ γραμματόσημα, ὅσα ἀνήκουσιν ἢ νομίζουσιν ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὰ ταχυδρομεία τοῦ Κράτους τούτου.

Οἱ δὲ τρόποι, δι' ὧν πορίζονται διάφορα πᾶρ πρὸς πλοῦτισμὸν τῆς συλλογῆς των εἶνε ποικίλοι ἢ ἀνταλλάσσουσιν ἐν τῇ σχολείῳ μετὰ τῶν συμμαθητῶν τὰ διπλῆ γραμματόσημα, μὲ κίνδυνον τιμωρίας καὶ κατασχέσεως τῶν συναλλαγμάτων ἐν φρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἢ ἀγοράζουσι διὰ τῶν δεκαλέπτων, ἕτινα χρηρηγᾶ ἢ μητρικὴ στεργῆ, ἀπὸ τινος καταστήματος ἐν ᾧ πωλοῦνται σπυραὶ γραμματοσημῶν, ἢ τέλος συλλέγουσιν ἀπὸ συγγενῶν καὶ φίλων, οἵτινες ἔχουσιν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὅταν δ' ἡ συλλογὴ ὑπερβῇ τῶν δευτέρων ἑκατοντάδα, τότε ἀργίζουσιν αἱ ἀξιώσεις ἐνὸς Album διὰ τὰ γραμματόσημα, αὐξάνουσαι ἕλονέν, ἕως ἔτου τέλος ὁ ἀγαθὸς ἄγιος Βασίλειος εἰσακούσας τὴν αἴτησιν ἀποστέλλει διὰ μέσου πάππου τινὸς ἢ θείας τὸ ποθούμενον χρυσόδετον λευκίωμα.

Τότε ἀρχεται ἡ ἐν τῷ νέῳ βιβλίῳ μετακομιδὴ τῶν γραμματοσημῶν τῇ ἐπιστάσῃ καὶ τινος μεγαλητέρου, διότι ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν καὶ προσοχὴν προσόντα ἤμισα παιδικά. Τὰ γραμματόσημα ἀποκοπτόμενα ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ παλαιοῦ τετραδίου τίθενται ἐν τῷ ὕδατι ἕνα ἀποκολληθῆ ἢ ἐπ' αὐτῶν χάρτης καὶ ἀφοῦ διαγνωσθῶσι κατατάσσονται ἐν ταῖς σελίδι τοῦ λευκώματος κατὰ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀναγεγραμμένας δδηγίας. Ἐν ταῖς τελευταίαις παρισνοῖς λευκίωμασι τοῦ ἐκδότου

Ἄρθ. Μαρῶ, ὅστις πωλεῖ μυριάδας ἀντιτύπων κατ' ἔτος, ἢ θέσις ἐκάστου γραμματοσημοῦ εἶνε σαφέστατα ὀρισμένη διὰ πλαισίου καὶ μικρᾶς περιγραφῆς ἐντὸς αὐτοῦ. Τὰ λευκώματα ταῦτα εἶνε ὄντως ἔργα ἐξόχου ὑπομονῆς καὶ τέχνης!

Κοινότατα γραμματόσημα ἐν Ἑλλάδι θεωροῦνται τὰ γαλλικὰ κατὰ πρῶτον, εἶτα τὰ αὐστριακὰ, τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ. Σπάνια δ' ἐννοεῖται εἶνε τὰ κατηρηγμένα, ἀρχαῖα καλούμενα ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν συλλεκτῶν καὶ τὰ προερχόμενα ἐκ μικρῶν ἢ μεμακρυσμένων ἐθνῶν μετ' ὧν ἐλαχίστην ἐπικοινωνίαν ἔχει ἡ Ἑλλάς. Ὑπάρχουσι δὲ τινὰ γραμματόσημα, πρὸς τὰ ὅποια ἐκ παραδόσεως ἰδιόζουσαν τρέφουσι στοργὴν οἱ Ἑλληνοπαῖδες συλλέκται. Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται, ἂν συνέλεγε ποτε γραμματόσημα, μετὰ πόσης συγκινήσεως καὶ χάρας ἀπέκτησε τὸν ἐρυθρὸν κάστορα του Καναδά, τὸν γνωστὸν καὶ περιζήτητον ὑπὸ τὸ ὀμφευτικὸν ὄνομα τὸ πορτοκάκι!

Τίς δὲν ἐτυχε ποτε νῦν ἔτι ν' ἀκούσῃ τὰ κορακιστικὰ παιδιῶν συνομιλούντων περὶ γραμματοσημοῦ διὰ τῶν ἰδίων ὀνομάτων, ἅτιν' ἀκοδίδουσιν εἰς ἕκυστον αὐτῶν ἀνγλόγως τοῦ τύπου ἢ τοῦ σχήματος; Ὁ σιδηρόδρομος, ὁ καθαυλλῆρης τῆς Ἀμερικῆς, τὸ πουλάκι τῆς Ἑλβετίας, τὰ βουτὰ τῆς Νικαράγουας, τὸ τρίγωνο τῆς Καλιφ. Ἑλπίδος, ἡ κάπρι τῆς Ἀντραλίας, εἶνε τόσο τεχνικὸι ὅσοι πολυσήμαντοι μετὰ τῶν εἰδῶτων, ἀκατάληπτοι διὰ τοὺς ἀμαθεῖς.

Τοιαῦτα εἶνε ἡ θέσις τῆς συλλογῆς γραμματοσημῶν ἐν Ἑλλάδι. Πόσον θὰ ἐκπλαγῶσιν ἡμῶς οἱ μακρόνροντες εἰς ὅποιαν περιωπῆν ἔχει ἀνέλθῃ ἀλλαχοῦ τὸ παιδαριῶδες τοῦτο ἔργον!

Ὅχι μόνον οἱ ἠλικιωμένοι δὲν ἀπαξίωσι τὴν περὶ τὰ γραμματόσημα ἀσχολίαν, ὅχι μόνον ὑπάρχει ἴδιος κλάδος ἐμπορίου ἀνά τὴν Ἑυρώπην, ἐξ οὗ ἀποξῶσι χιλιάδες ἀνθρώπων, ὅχι μόνον Ἐταιρίαι καὶ Χρηματοστήρια εἰδικὰ ἔχουσι συσταθῆ, καὶ συγγράματα περὶ γραμματοσημῶν ἐκδίδονται, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἄνθρωποι δαπανῶντες ποσὰ ὑπέρογκα, μυθώδη πρὸς συλλογὴν τῶν ἀρχέστρων τούτων λιθογραφημάτων, ἧν κατέστησαν ἴδιον ἔργον πλεόν.

Ἄνδρες ἀξίας, ὡς ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Pierre Zaccaro, φημίζονται ὡς ἔχοντες καλλίστας συλλογὰς. Ὁ ἱατρὸς Legrand ἐν Παρισίοις ἐκδοὺς ἐσχάτως μελέτην περὶ τῶν Ἰαπωνικῶν γραμματοσημῶν, κέκταιται συλλογὴν ἐξ 100,000 γραμματοσημῶν. Ὁ κ. Ἄρθ. Ροτοχιλλδ, ὁ πρῦτανος τῶν ἐν Γαλλίᾳ συλλεκτῶν ἔχει συλλογὴν ἀξίας διακοσίων χιλιάδων φράγκων, περιλαμβανομένην ἐντὸς ἑκατοντάδος χρυσοτέκτων τῶμων. Ὁ κ. Ροτοχιλλδ πρὸς τοῦτους ἐν τῇ ὑψητῇ αὐτοῦ στοργῇ πρὸς τὰ γραμματόσημα ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συστάσεως ἐταιρίας Γραμματοσημολογικῆς ἐν Παρισίοις, ἧς προε-

δρεθεῖ. Ἡ ἐταιρία αὕτη, ἀριθμοῦσα πλεῖστα τακτικά, ἔκτακτα καὶ ἀντεπιστέλλοντα μέλη, σκοπὸν ἔχει τὴν μελέτην τῶν διαφορῶν γραμματοσημῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν χρονολογίαν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν, πρὸς τὴν γλωσσολογίαν καὶ τὴν καλλιτεχνίαν. Ἡ Ἐταιρία αὕτη ἐκδίδει ἴδιον δελτίον κατ' ἔτος, ἤρξατο δὲ ἡδὴ συντάττουσα, ἐν εἶδει λεξικοῦ, διεθνή κατάλογον τῶν γραμματοσημῶν.

Ἀλλὰ τῆς πλουσιωτέρας συλλογῆς γραμματοσημῶν κύριος ὀναμφιλέκτως εἶνε ὁ εὐτυχῆς υἱὸς τῆς δουκίσσης de Galliera, ὅστις ἔχει δαπανήσει χάριν αὐτῆς μέχρι τοῦδε — πόσα νομίζετε; — ἐν ἡμῶν ἑκατομύριον φράγκων! Ὁ Κροῖσος οὗτος τῶν γραμματοσημῶν ἔχει ἴδιον γραφεῖον συναλλαγῶν, διεκπεραιωτὰς, μεσίτας, βιβλιοφύλακα τῶν τριακοσίων τῶμων τῆς συλλογῆς του, σμῆνος ὑπαλλήλων.

Εἰς οὐδένα ὅμως ἐπιτρέπει τὴν θέαν τῆς συλλογῆς του καὶ σκοπεῖ μόνον νὰ τὴν ἐκθέσῃ, ὅταν συμπληρωθῇ καὶ ταξινομηθῇ τελείως, ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ὀ ἀπαιτήση, λέγουσιν, ἀκόμη... ἐννεα ἔτη!

Δὲν σὰς φαίνονται ἀπίστευτα πάντα ταῦτα;

Ἄλλα καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πρὸς τὰ γραμματόσημα στοργὴ δὲν εἶνε κατωτέρα τῆς ἐν Γαλλίᾳ; οἱ Ἀγγλοὶ μάλιστα ἐν τῇ ἰδιόζοντι χαρακτηρισίᾳ αὐτῶν ἐφευρίσκουσι παράδοξα τεχνάσματα πρὸς πλοῦτισμὸν τῶν συλλογῶν των. Ὅτω τραπεζίτης ἐν Λονδίῳ ὑποσχθεῖς νὰ χάρισῃ πρὸς νεαρὸν ἀνεψιὸν του καλὴν συλλογὴν γραμματοσημῶν ἐπένοησε τὸν ἐξῆς τρόπον πρὸς εὐθηνότεραν προμήθειαν αὐτῶν, ἐδημοσίευσεν ἐν ταῖς ἀγγελίαις τῶν «Times» τὴν ἐξῆς γνωστοποίησιν:

Ἐπίμνη. — Δεσποινίς ἡλικίας εἰκοσὶν ἐτῶν, μεταληχρινὴ εὐμορφος, ἔχουσα προῖκα τριᾶκοντα χιλιάδων λίβρων, καὶ μέλλουσα κληρονομίος ἑτέρων ὀγδοήκοντα χιλιάδων, θέχεται νὰ νυμφευθῇ ἀνδρα ἐντιμον, ἔστω καὶ ἀνευ περιουσίας. Ἐπιστολαὶ δεκαὶ μέχρι τέλος τοῦ μηνὸς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν: Μ. Π. ἐν τῇ γραφείῳ τῆς ἐφημερίδος.

Διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου στρατηγήματος ὁ ἀγαθὸς θεὸς μετὰ ἕνα μῆνα κατόρθωσε νὰ δωρῆσῃ εἰς τὸν ἀνεψιὸν του λαμπρὰν συλλογὴν ἐξ εἰκοσιπέντε χιλιάδων γραμματοσημῶν πάσης ἐθνικότητος.

Ἐτερος συλλέκτης Ἀγγλος ἐπιθυμῶν νὰ συναθροίσῃ ὡς πλεῖστα γραμματόσημα ἀμεταχείριστα κατεχωρίσει τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν ἐν τοῖς κυριωτέροις δημοσιογραφικοῖς φύλλοις τοῦ Λονδίνου:

Ἐκτακτικὸς εὐκαιρία! — Μὰ εἰκοσι μόνον λεπτὰ (Two pence) εἰς γραμματόσημα παντὸς ἔθνους ἀποστελλόμενα πρὸς τὴν διεθνοθυσιν Χ. Β. Ζ. ἐν τῇ γραφείῳ τῆς ἐφημερί-

δος, έκαστος δύναται να αποκτήσει λαμπράν εικόνα του Ναπολέοντος Γ. χαραχθείσιν υπό του αυτοκρατορικού χαρμάτου Βανγ. »

Πλείστοι εκ διαφόρων τόπων έσπευσαν να έπωφελήσων της εύκαιρίας. Άλλ' όποια έκπληξις, όταν έλαβον εις άπάντησιν εν γαλλικών γραμματόσημον του ένός λεπτού, όπερ άληθώς έφερε την μορφήν του Ναπολέοντος χαραχθείσαν υπό του Barre.

Πολλοί έπωφελούνται και των πολιτικών μεταβολών, όπως κερδοσκοπήσασιν εν τοις γραμματόσημοις: ούτω μνημονεύεται πάλιν Βρετανός τις έμπορος, όστις έπλούτησεν αγοράσας μικρόν πρό της Ιταλικής Ένώσεως πλείστα γραμματόσημα των μικρών κρατών της Τασκάνης, Νεαπόλεως, Λούκας κλπ. άτινα καταργηθέντα κατόπιν και δυσσεύρετα γενόμενα αυτός επώλησε κατά μικρόν εις υπερόργους τιμάς.

Έν Παρισίοις λειτουργεί πλουσιώτατον χρηματιστήριον γραμματόσημων. Έν αυτώ αι αγοραπωληταί γίνονται καθ' έκαστοντάδας, ένίοτε και κατά χιλιάδας γραμματόσημων... και φράγκων.

Τό περίεργον δέ εινα ότι όπως αι μετοχαι και τα χρεώγραφα, ούτω και τα γραμματόσημα κυκλοφοροϋσιν υπερτιμημένα ή υποτιμημένα άνολόγως της ζητήσεως ή της σχετικής έλλείψεως έκάστου είδους. Έινε έβδομάς καθ' ήν υπερτιμώνται τα γραμματόσημα της Κολομβίας άίφνης. Οί έμποροι ζητοϋσι παρά των άνταποκριτών αυτών τοιαύτα φέρονται πολλά εις την αγοράν, και ούτω πάλιν υποτιμώνται, αρχεται δέ ή υπερτίμησις άλλου είδους και ούτω κθεξής.

Ποία δέ νομιζεται ότι εινα ή αξία σπανίων τινων και δυσσευρέτων γραμματόσημων; άπίστευτος, μυθώδης πολλάκις.

Σπανιώτατον εκ των γαλλικών γραμματόσημων θεωρείται τό του 1 φράγκου πορτοκαλλόχρον του 1849. Πωλείται δέ τούτο εν τοις χρηματιστηρίοις άμεταχειρίστον μόν 200 φρ. μεταχειρισμένον δέ αντί 60 φρ.

Τό μεξικανικόν γραμματόσημον του Γουαδαλαξάρα λευκόν 1/2 real 1867 πωλείται μεταχειρισμένον αντί 250 φρ.

Τό στρογγύλον μαϋρον ή κίτρινον της Άγγλικής Γουιάνης εκτύπωσις του 1850 αξίζει μεταχειρισμένον 375 φρ.

Τό τηλεγραφικόν γραμματόσημον της Βαυαρίας του 1870 τιμάται καινούργες φρ. 120. Τό κόκκινον Ισπανικόν του 1851 2 ρεαλιών φρ. 250 καινούργες και 100 μεταχειρισμένον.

Της Αβάνης ή πρώτη εκτύπωσις ανταλλάσσεται προς εν χιλιάφραγκον χαρτονόμισμα.

Άλλά τό μάλλον δυσσεύρετον, ό βασιλευς των γραμματόσημων τιμώμενον άρισμένως χίλια πεντακόσια φράγκα, εινα τό της νήσου του άγ. Μαυρικίου, 1850, κόκκινον ή κυανόν, καινούργες

ή μή, άρκει να φέρη εντετυπωμένως ως σύμβολον τάς λέξεις: Post office.

Έκ των ελληνικών γραμματόσημων σπανιώτατα εινα βεβαίως τα της πρώτης εκτύπωσεως γενομένης εν Παρισίοις τή 1861, και εκ τούτων πάλιν σπανιώτατον εινα τό ροδόχρον των 80 λεπτών. Τά γραμματόσημα ταύτα γνωρίζονται των λοιπών υπό εξησηκήμενον μόνον όφθαλμού εκ της λεπτοτέρας έργασίας, ήν έχει ή κεφαλή του Έρμου κατά τάς παρειάς και την σιαγόνα.

Περιεργότατα επίσης και βεβαίως πολύτιμα δια τούς φιλοτέχνους συλλέκτας, εινα τα κατά τό 1880 κυκλοφορήσαντα, κίθδηλα των 20 λεπτών κυανά, άτινα επήγαγον την κατέρησιν του είδους τούτου. Άγνωσθ άν ό κ. Ροτσχιλδ έχη τοιαύτα εν τή πλουσία συλλογή του.

Σπανιώτατα εινα και τα των Ιονίων νήσων γραμματόσημα επί άγγλικής προστασίας τρια τον αριθμόν: κίτρινον, κυανόν και ροδόχρον φέροντα την κεφαλήν της βασιλίσσης Βικτωρίας και ελληνιστι την έπιγραφήν: Ιονικον Κρατος.

Άγνωσθ όμως όποια εινα ή αξία των γραμματόσημων τούτων εν τοις ευρωπαϊκοις Χρηματιστηρίοις: ένταυθα νομιζώ πωλούνται αντί 1—2 δραχμών έκαστον.

Έκτός των συλλεγόντων γραμματόσημα προς πλήρωσιν χρυσοαδέτων λευκωμάτων, υπάρχουσι και τινες προσριζόντες ταύτα προς άλλον όλως διάφορον σκοπόν. Ούτως εξέδηχέ τις ποτέ πρό πώλησιν εν Παρισίοις εξάφυλλον παρανομι κοσμημένον δια πολυποικίλων άραβουργημάτων εκ γραμματόσημων. Έν τή καθολικῃ μοναστηρίῳ των Chartreux de Gand οι επισκόπτου βαυμάζουσιν επί των τοίχων του έντευκτηρίου παράδοξον μουσικόν εξ όλοκλήρου κατασκευασμένον δια ταπισσαρίας γραμματόσημων. Οί μοναχοί δι' ήρωϊκής ύπομονής συνήθροισαν και επεκόλλησαν σγεδόν εν έκαστομύριον γραμματόσημων παντοειδών, άτινα δια των διαφόρων συνδυασμών των χρωμάτων και σχημάτων ειναί νίζουσιν τοπογραφίαν κινεζικήν, πύργον Ισπανικόν, έλβετικήν καλύθην, σκύλους, πτηνά, φυγάς, άνθη, δένδρα, εν περίπτερον, τέλος χίλια πρόγματα χαριέντα και ποικίλα. Και κάτωθεν όλων αυτών δια γραμματόσημων πάλιν αναγράφεται εν είδει άφιερώσεως ή εϋσεβής λατινική έπιφώνησις: Ad Majoram Dei Gloriam.

Άλλ' εκτός των ύπομονητικῶν μοναχών, οτινεις έχρησιμοποίησαν τα γραμματόσημα προς παρηγορίαν της άργίας των και στολισμόν της μονής των, τίς θα έπίστευε ποτε ότι και οι έρωτευμένοι ήρξαντο μεταχειριζόμενοι τα γραμματόσημα αντί των άνθων, ως μουσικήν γλώσσαν άμοιβαίον αλοσημάτων και συνεννοήσεων; Και όμως αναλόγως του τρόπου και της θέσεως καθ' ήν επικολάται τό γραμματόσημον επί κοινού

τινος φακέλλου ό εις λέγει προς τον άλλον ότι θέλει να ειπή. Ούτως άν τό γραμματόσημον εινα κεκολλημένον άριστέρα εις τό κάτω μέρος της έπιγραφής σημαίνει: «Σ' αγαπώ», άν εινα άνεστραμμένον σημαίνει: «Σ' άμισώ», άν εινα πλάγιως τεθειμένον σημαίνει «Μ' άγαπής;» «Άν εινα εις τό αντίθετον μέρος του φακέλλου όρθόν θα ειπή: «Η καρδια μου άνήκει εις άλλον» άνεστραμμένον: «Γράψε μου ταχέως» πλάγιως «Όχι, ποτέ!» κλπ.

Τι παράδοξος χρησιμοποίησις! ούδθ θα διήρηστο καν εκ της διανοίας του έφευρέτου των γραμματόσημων του μακαρίτου σίρ Άρθούρου Χίλλ, ότι δημιουργών τα μικρά ταύτα χαρτία μόνον χάριν του Έρμου θα εξυτηρέται και τον ποτηρόν Έρωτα.

Και επειδή περι της έφευρέσεως των γραμματόσημων ό λόγος εινα αξιως σημειώσεως, ό τρόπος καθ' ον συνέλαθε την ιδεαν ταύτην ό Ροβέρτος Χίλλ.

Κατά τό 1837, εν βορείῳ τινι έπαρχία της Άγγλιας εις όδοιπόρος εξήτει άνάπαυσιν εν άλλῳ πανδοχείῳ. Ήκώθητο κεκλιμένος παρά τή έστία οτε ό ταχυδρόμος εισήλθε φέρον έπιστολήν προς την ξενοδόχον, ξανθήν και χαριέσσαν κήρη. Έλαθεν εκείνη τον φακέλλον, παρετήρησε προσεκτικώς την έπιγραφήν και ήρώτησε τό αντίηρον του ταχυδρομικου τέλους.

— Δύο σελλίνα, ειπεν ό γραμματοκομιστής.
— Άχ! άπεκρίθη ή νεάνις, εινα πολύ άκριβά, δέν μπορώ να δώσω τόσα χρέματα.

— Καλά, καλά, παίρνω τό λοιπόν πίσω τό γράμμα, και ό κομιστής ήτοιμάζετο να απέλθῃ, οτε ό όδοιπόρος συγκινηθείς, με! όλας τάς διαμαρτυρήσεις της κόρης προσήνεγκεν αυτός τά δύο σελλίνα. Άπορών δέ ήρώτησε κατόπιν την νεαν. διατι δέν έσπευδε ν' άποσφραγίσῃ τό γράμμα, κ' εκείνη τῷ εξεμυστηρέθη, ότι ή επιστολή πρόήρηστο εκ του αδελφου της, άλλ' ότι, επειδή ήσαν πτωχότατοι και δέν ήδύναντο να πληρώσασιν ταχυδρομικά τέλη τόσον ύπέρογκα, συνενοήθητο δι' ιδίων τινῶν σημείων, άτινα έχάρισσον εξωθεν από του φακέλλου, ήνοούντο ό ειτα άι' άνεγνωσκον ταύτα να παραλάβωσι την επιστολήν.

Μετά τινάς ήμέρας ή Βουλή των Κοινοτήτων, πρότασει του σίρ Άρθούρου Χίλλ, όστις ήτο αυτός ό όδοιπόρος και μέλος της Βουλής, έφήριξε γραμματόσημον δια την εν τῷ έσωτερικῳ άλληλογραφίαν 1 πέννας. Ταχέως δέ και τά λοιπά κράτη ήκολούθησαν τό παράδειγμα της Άγγλιας. Έν Γαλλία τα πρώτα γραμματόσημα εξετυπώθησαν τῷ 1849, φέροντα την μορφήν στεφανηφόρου δημοκρατίας, εν Πρωσσία τῷ 1850, εν Αυστρία όμοίως, εν Έλβετία τῷ 1843, εν Βελγίῳ τῷ 1849, εν Ισπανία τῷ 1850, εν Ρωσσία τῷ 1846, εν Έλλάδι και Τουρκία εισήχθη τελευ-

ταίον πάντων των ευρωπαϊκῶν κρατῶν ή χρῆσις των γραμματόσημων, μόλις από του 1802.

Τά διάφορα είδη των γραμματόσημων εινα άπειρα κατά την ποικιλίαν, δύναται όμως να περιληφθῶσιν (ιδίως εις τέσσαρας κλάσεις: 1) τά έχοντα την μορφήν βασιλευόντος ή πολιτικου άρχοντος 2) τά έχοντα τά εθνικά σήματα του έθνους εις άνήκουσι 3) τά φέροντα εν τῷ κέντρῳ αναγεγραμμένην την αξιαν αυτών 4) τά εικονίζοντα συμβολικήν τινα παράστασιν ή άλληγορικήν μορφήν.

Τά πλείστα του γραμματοσίμου έχουσι σχήμα ορθογώνιον, τινά τετράγωνον ή πλατύ, τά παλαιά της Εβέλπιδος Άκρας ήσαν τρίγωνα, ήρειδες δέ σχήμα έχουσι τά επ' αυτών των φακέλλων τετυπωμένα, μή όντα νυν εν μεγάλη χρῆσει πλέον.

Τά πολυαριθμότατα και ποικιλώτατα γραμματόσημα εξ όλων των εθνῶν του κόσμου έχουσιν αι Ηνωμένοι Πολιτεία της Άμερικῆς υπέρ τα 300, εκ δε των Ευρωπαϊκῶν κρατῶν πρώτη έρχεται ή Ισπανία εκδούσα άχρι τουδε υπέρ τα 250, δευτέρα ή Γαλλία περίπου 200 και τρίτη ή Άγγλία 125.

Σύνπαντα τά γραμματόσημα της Ευρώπης άνήκοντα εις 61 διάφορα κράτη ή έπαρχίας άνέρχονται ήδη εις 3,500 περίπου. Τά της Ασίας εις 500 περίπου 18 διαφόρων κρατῶν. Τά της Άφρικῆς εις 400, 20 κρατῶν. Τά της Αμερικῆς εις 400, 16 χωρῶν, τά της Β. Αμερικῆς 1200, 37 χωρῶν, τά της Ν. Αμερικῆς 650, άνήκοντα εις 17 διαφόρους εθνικότητας. Οστε σύνπαντα τά άχρι τουδε καθ' όλον τον κόσμον κυκλοφορήσαντα γραμματόσημα άνέρχονται εις 7,000 περίπου, μη συμπεριλαμβανομένων των επιστολικῶν δελταρίων, άνήκουσι δέ εις 148 διάφορα έθνη ή χώρας. Καθ' ήμέραν όμως πολλαπλασιάζονται.

Αί συλλογαί των μεγάλων συλλεκτῶν περιλαμβάνουσι πολύ μεγαλήτερον αριθμόν γραμματόσημων και χωρίς να εινα έτι πλήρεις, διότι προστίθενται εν αυταίς ού μόνον πᾶσαι αι λεπτόταται ποικιλία ενός και του αυτου γραμματόσημου, ήστε πολλάκις κολλώνται δεκα του αυτου είδους, άλλά ακόμη δέν εξαίρουνται και αυταί αι κατά καιρούς παραποιήσεις έντεχνοι ή άτεχνοι, γενόμεναι όπως κυκλοφορήσασιν ως γνήσια εν τοις ταχυδρομείοις, ή απλώς όπως άπατήσασιν τούς συλλέγοντας, διότι πλείστα εργοστάσια υπάρχουσιν εν Γερμανία ιδίως παράγοντα κίθδηλα γραμματόσημα σπανίων ειδῶν, φέροντα ό' έτι και την ταχυδρομικήν σφραγίδα, ως άν ήσαν άληθώς μεταχειρισμένα δια ν' αποσφραγίσωσι πᾶσαν ποικιλίαν καταδιώξιν επί παραχαράξει.

Και λοιπόν τόσοι και τόσοι άνθρωποι εργάζονται, εξοδεύουσι, κοπιάζουσι και συγκινούνται, ήστε και καταστρέφονται χάριν των χρωματιστῶν αυτων εικονισματιῶν, άτινα έφευρεν ό σίρ Ρολλάν-

δος Χιλ, απλώς και μόνον προς ευκολίαν τών άλληλογραφούντων.
Ω άνθρωπίνη ματαιότης!

ΠΙΝΑΚΙΑΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

Β' — ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Βασίμια κατάρψεις τών διανοητικών δυνάμεων και αποκνήσεις του ανθρώπου.—Διάφοροι νευρικοί, εγκεφαλικοί και φρενικοί παθήσεις όφειλόμενοι εις χρονίαν διά του οίνοπνεύματος δηλητηρίασιν.—Διαφορότεροι εκδηλώσεις τών φρενικών παθήσεων.—Φαινόμενα της χρονίας διά του οίνου δηλητηριάσεως.—Φαινόμενα της χρονίας διά της βίαιης και τών ισχυρών οίνοπνευματικών δηλητηριάσεως.—Φαινόμενα της χρονίας διά του άψινθίου δηλητηριάσεως.

Ουδένα διαφεύγει ή μεγίστη σπουδαιότης τών παθήσεων τούτων, αϊτινες αποβλέπουσιν ού μόνον αυτούς τους καταχραστάς, αλλά και την κοινωνίαν άπασαν. Ένταύτη εύράνεται ο κύκλος της επιβλαβούς ενεργείας του οίνοπνεύματος. Μέχρι τούδε ήπασαι αι περιγραφείσαι επί του ανθρώπινου οργανισμού βλάβαι δέν αποβλέπουσι και δέν ταλαιπωρούσιν ή αυτόν τον ένοχον, αυτόν τον καταχραστήν άτομικώς. Αί κατωτέρω όμως βλάβαι αποβλέπουσι και ενδιαφέρουσι μεγάλως και αυτήν την κοινωνίαν, διότι τά θύματα ταύτα του οίνοπνεύματος δυνατόν ν' αποβώσι πολυειδώς επικίνδυνα εις αυτήν.

Όπως πασιών ή λυπηροτέρα και σοβαρώτερα έπιρροή του οίνοπνεύματος εινε ή επί του έγκεφάλου και τών διανοητικών λειτουργιών αυτού. Η κατάρψεις τών πνευματικών δυνάμεων μοιραίως παρακολουθεϊ την φθοράν ταύτην και τον μαρασμόν του σώματος.

Όπως ή μνήμη βαθμηδόν αποχαιρετΐ τον καταχραστήν τών οίνοπνευματικών δέν δύναται ούτος νά ένθυμηθΐ γεγονότα πρό όλίγου μόλις συμβάντα και επαναλαμβάνει συχνάκις τά αυτά. Η βούλησις καθίσταται άθεθία και άσταλής.

Ο λόγος και ή διανόησις συγχύζονται, μαραινοται, σβώνονται ή τούναντίον διαστρέφονται και έντελώς διαταράσσονται άποτελοΐντες διαφόρους μορφάς φρενικών νοσημάτων. Οι άσθενείς ούτοι έν άρχΐ ειναι άκίνητοι και άδιάφοροι πρός πάντα τά περικυκλοΐντα αυτούς άντικείμενα, ένψ υπό την φαινομενικήν ταύτην ήρεμίαν ύποκώπως έν τΐ έγκεφάλω τελείται παθολογική επεξεργασία εκδηλουμένη κατά διαλείμματα υπό παραδόξων όπτασιών και φασμάτων, υπό παραισθήσεων, και υπό όνειρων χαλεπών και φοβερών διαταραχών και διακοπών συχνάκις την ήσυχίαν αυτών είτε έν έρηγώρσει, είτε έν ύπνω εύρισκομένων. Οι άσθενείς πλέον ούτοι νομίζου-

σιν, ότι ειναι διαρκές άντικείμενον προσβολής άοράτων έχθρών και καταλαμβάνονται συνήθως υπό βαθείας μελαγχολίας και ήσυχων παραληρημάτων.

Αί παραισθήσεις δέ και τά ήσυχά ταύτα παραληρήματα πολλάκις αίφνης αλλάσσουν έντελώς χαρακτήρα και ισχύν και μετατρέπονται εις βίαια και παραχώδη παραληρήματα, μετά γενικής μανιώδους διεγέρσεως, μετά τρώμου τών μελών και μετά βιαιών άλλων πράξεων τουθ' όπερ οι Ιατροί καλοΐσιν όξείαν τρομώδη πυρροσοΐνην τών οίνοποτων (delirium tremens).

Άλλοτε πάλιν τά δηλητηριώδη φαινόμενα του οίνοπνεύματος εκδηλοΐνται δι' επανειλημμένων ισχυρών σκοτοδινιών και λιποθυμιών συνοδευμένων μετά τρώμου και άκουσίων σπασμωδών κινήσεων τών χειρών, τών ποδιών και της κεφαλής, αϊτινες έντεινόμεναι συνιστώσιν είδος χορείας ή οίνοπνεύματος συνοδευμένης κατά διαλείμματα μετά προσβολών υπό γενικών σπασμών, μεταμορφουμένων ούχι σπανίως εις άληθείς προσβολάς επιληψίας (σεληνιασμού).

Ήσοι καταληπτικοί δέν αναφέρονται θύματα της πρός τό οίνοπνευμα εξαιρετικής αγάπης αυτών τούτων ή τών γονέων αυτών! Διότι όντως πολλά όντα θύα έντελώς όφειλοΐσι τό δεινόν και οίκτρον αυτών τούτο πάθος εις άμαρτίας γονέων! Άλλά περί τούτου κατωτέρω έσται ο προσήκιον λόγος.

Άπασαι αύται αι εκ τών οίνοπνευματικών άλλουσεις και βλάβαι βεβαίως δέν εκδηλοΐνται ταυτοχρόνως και άθρόως ύψ' όλας αυτών τάς μορφάς επί ενός και του αυτού άτομου. Οι μόν ύφιστανται μάλλον τάς τοιάδε ή τοιάδε βλάβαι, άλλοι δέ άλλας υπό ταύτην ή εκείνην την μορφήν, κατ' άλλοτε άλλον βαθμόν έντάσεως άλλοτε δέ επέρχονται αι διάφοροι βλάβαι ποτέ μόν ταχύτερον, ποτέ δέ βραδύτερον. Αί ποικιλίαι και παραλλαγαι αύται όφειλοται κυρίως άφ' ενός μόν εις τό είδος και την ποιότητα του λαμβανόμενου οίνοπνεύματος, ήφ' έτέρου δέ εις την φύσιν, την σύστασιν και την κρᾶσιν τών οίνοποτων. Ένίστε μάλιστα τά φαινόμενα της δηλητηριάσεως βραδύνουσι λίαν νά επέλθωσιν, ώστε παρέχουσι την άπατηλήν πεποίθησιν εις τους καταχραστάς, ότι τό οίνοπνευμα ούδόπως επηρεάζει τον οργανισμόν αυτών και άφρόντιδες παραδίδονται εις τό πάθος αυτών έτι μάλλον. Πλήν ή ενεργεια του οίνοπνεύματος ύποστράπτει βραδέως και ύπόκλις τον οργανισμόν, και δέν έλλείπει μετά τινα χρόνον ν' αναφανΐ αίφνης υπό τάς φοβερώτερας μορφάς παραφροσύνης όξείας ή χρονίας, έν έτι συνήθως άποτελεσμα εινε και ή αυτοχειρία, ήκί τοσαΰτα σήμεραν αριθμεί θύματα!

Αί φρενοβλάβαι καθίστανται όσημέραι συχνόταται, τουθ' όπερ όφείλεται μόν και εις την άνά-

πτύξιν του λοιπού πολιτισμού και τάς σημεριν πολυειδείς βιωτικές άνάγκας, αλλά πρό πάντων εις τον πολλαπλασιασμόν τών οίνοπνευματωδών ποτων και την εύρυτέραν αυτών όσημέραι κατάχρησιν, όσπερ δεικνύουσι καταφανώς άπασαι αι επίσημοι στατιστικοί πάντων τών φρενοκομιών της Ευρώπης και Αμερικής.

Τά φαινόμενα δέ της δι' οίνοπνεύματος δηλητηριάσεως έτι τροποποιΐνται, ως ειπόμεν, και άναλόγως της λαμβανόμενης οίνοπνευματώδους σκευασίας, διότι άτυχώς ή κοινωνία σημεριν έπλουτίσθη άνω υπό της προδουσασης βιομηχανίας της εκ διαφόρων οίνοπνευματωδών ποτων.

Ότω 1) οι καταχρώμενοι του οίνου λαμβάνουσι τούτον εις μεγάλη ποσά συνήθως, προκαλοΐντες κατά τάς αρχάς τά φαινόμενα της όξείας μέθης μετά τινα δέ χρόνον αυτη επαναλαμβάνομένη, εκτός τών οργανικών παθήσεων του στομάχου και του ήπατος και τών διαφόρων παθολογικών ύπεραιμιών και χρονίων φλεγμονών των σπλάγγνων, προξενεί συνήθως κατ' όλίγον την άμβλυτητα και κατάλυσιν τών αισθητηρίων πάντων και τον μαρασμόν και την φθισιν τών διανοητικών δυνάμεων μέχρις ήλιθιότητος και τελείας άποκτηνώσεως.

2) Οι καταχρώμενοι της ρακΐς, του κοινά και άκάρτων των παρομοίων ισχυρών οίνοπνευματικών σπανίως φέρουσι τά όξεία της μέθης φαινόμενα, οι ρακοπόται εινε εξ εκείνων, οτινες καταρχονται της συνήθειας του πίνειν εκ μικρού ποσού ρακΐς, και οτινες ούτω συνειθίζουσι τον οργανισμόν αυτών, ώστε νά άντέχη εις την όξείαν μεθυστικήν προσβολήν πλην ούτοι άτυχώς εινε εξ εκείνων, εις τον οργανισμόν των όποιον τό οίνοπνευμα συσσωρεύεται και παράγει άφ' ενός τάς χρονίας παθήσεις των σπλάγγνων και ιδίως των πεπτικών όργάνων και του ήπατος, άφ' έτέρου δέ τά χρονία φρενικά νοσήματα. Οι καταχρώμενοι της ρακΐς κατά Lavergne και Teissier ειναι ισχυροί, λιπόσαρκοι, έννευρισμένοι και άχοροι ή ρυπαρώς κερτρινωτοί δέν τρώγουσι πλέον ή όρεξις των εινε έσθρασμένη, ως εκ της φλογιστικής καταστάσεως της βλεννομεμβράνης του στομάχου και του κερρωτικού ήπατος αυτών. Η φυσιογνωμία των εινε συνήθως κατηφής και ό χαρκτηρ αυτών στρυφνός, δύστροπος και όξυθυμος.

3) Οι καταχρώμενοι του άψινθίου (οτινες έτι παρ' ήμιν εινε σπάνιο ως μη εξαπλωθείσης έτι ούτως και της καλσιότητος ταύτης συνήθειας της χρήσεως του άψινθίου) προσβάλλονται ταχέως και έντόπως υπό φοβερών φαινομένων της χρονίας δηλητηριάσεως. Τό άψινθιον εινε τό δηλητηριώδεστατον και όλεθριώτατον πάντων άνεξαιρέτως τών οίνοπνευματωδών ποτων, καθ' όσον εκτός του ισχυρού οίνοπνεύματος ένέχει έτι και

τά αλβέρια στοιχεια του φυτου άψινθίου. Έν Ευρώπη, και ιδίως έν Γαλλία, γίνεσται εύραΐα χρΐσις αυτού και προξενεί εκει φοβεράν καταστροφήν. Λέγεται ότι έν Αλγερία τό άψινθιον έρόνευσε περισσοτέρως Γάλλους στρατιώτας, ή αι σφαΐραι τών Αράβων έν τοις φρενοκομιείοις δέ της Γαλλίας τά 1/3 περίπου τών κερραφρονούντων ειναι θύματα του άψινθίου!

Τά στοιχεια της πύας του άψινθίου προσβάλλουσιν ιδίως τό νευρικόν σύστημα και φέρουσι ικανοίως νευρικές και ύπερικές παθήσεις, αϊτινες άτυχώς μεταδίδονται και εις τους άπογόνους των καταχραστών, έν θύματα θύα κλειστοειδομεν και ήμεις αυτοί έν τοις έν Παρισίοις νοσοκομείοις. Πρός τάς εκ του άψινθίου νευρικές ταύτας παθήσεις συνδυαζόμεναι και αι βλάβαι του ισχυρού οίνοπνεύματος, φέρουσιν εύχερως και ταχέως προσβολάς μανιωδών φρενικών νοσημάτων και όξείων παραληρημάτων.

Ια ΦΟΥΤΑΝΟΣ.

ΑΛΩΠΗ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΠΟΔΑΣ

[Αγροτική άνάμνησις]

Άναθΐπων κατ' αυτάς παλαιάς τινας σημειώσεις της έν Γούθκις της Βύβλιας τριμήνου διαμονής μου κατά τό θερος του 1882, εδρον μεταξυ άλλων εκει και τό επόμενον έπαισθίδιον, τό όποιον εΐχον σχεδόν λησμονήσῃ.

Μίαν των τελευταίων ήμερών του αύγουστου βαυκαλώμενος υπό γλυκυτάτων όνειρων έξήπνησα άργότερον της συνήθους πρωϊνης ώρας. Η συνήθης δ' αυτη πρωϊνή ώρα ήτο ή πρό της άνατολής του ήλιου, ένψ την πρωϊαν εκείνην, όταν ήνοιξα τά παραθυρόφυλλα του δωματίου μου, ο ήλιος πρό πολλού ήδη άνατείλας καταθάμβωσε τους εκ του μακρού ύπνου βεβαρημένους όφθαλμούς μου. Άνεθεμάτισα τά όνειρα εκείνα, άφ' όποια μ' έκαμαν νά χάσω τό προσήλιος κυνήγιον των τρυγόνων, δι' όπερ από της προτεραιας εΐχον προπαρασκευασθΐ, καθαρίσας μετ' εκτάκτου επιμελείας τό όπλον μου και στήσας τεχνικωτάτην εκ κλάδων πύκης φυλάχτραν πέραν εκει εις τό νερόν του Καστριού τό καλούμενον υπό των χωρικών Λαυτρό της Βασιλίσσας, άγνωΐ συνεπεία τίνος παραδόσεως. Η θέσις αυτη απέιχε πλέον της ώρας από του πύργου μου και ναι μόν αι τρυγόνες έρχονται νά ποτισθώσιν εκει μετά την βοσκήν, ήτοι δύο τρεις ώρας μετ' την άνατολήν του ήλιου, ώστε μοι ήτο και πάλιν δυνατόν νά σπεύσω και καταλάβω έγκαίρως την φοινικήν σκοπιάν μου, άλλ' ή μέχρι του μέρους εκείνου ύδοπορία θά ήτο όχληρά και κοπιώδης υπό τάς ακτίνας του ήλιου, αϊτινες από τούδε προεμηνύοντο καυστικοί ως σταγόνας βουστου μολύβδου

Ήπαιτα όταν τόχη νά κοιμηθΐ τις ύπερ τό

σύνηθες, όταν παραδοθή επί πολὺ εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ θπνου, φέρεται κατόπιν ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τὰ ἔργα τῆς δουλείας ταύτης, εἰς ἣν ταπεινῶς ὑπέκυψε, καθίσταται ἐπιρροπῆς πρὸς τὴν ἀκινήσιαν, πρὸς τὴν ἀκνηρίαν. Διὰ τοῦτο φρονῶ μάλιστα ὅτι ἄνθρωπος ὑπὲρ τὸ ὄσιον κοιμηθεὶς εἶνε ἀνίκωνος εἶτα πρὸς πᾶσαν ὑψηλὴν ἐμπνευσιν, πρὸς πᾶν γενναῖον ἔργον.

Εὐτυχῶς δὲ ἐμὲ κατὰ τὴν πρώταν ἐκείνην οὐδὲ ὑψηλὸν τι ἐπρόκειτο νὰ ἐμπνευσθῶ, οὐδὲ μέγα τι νὰ ἐπιτελέσω, ἐπρόκειτο μόνον νὰ κυνηγήσω τρυγῶνας καὶ ἐστερούμην τῆς ἀπολύσεως ταύτης. Ἐν τούτοις ἀφοῦ τὰ νέφη τοῦ θπνου διελύθησαν μετὰ βραδείαν βροχὴν τῆς κεφαλῆς διὰ ψυχροτάτου ὕδατος, ἔλαβον τὸ δίκανόν μου, τὰς πυριτοβολάς μου, καὶ διημύθηνα πρὸς τὰ ἀμπέλια.

Κεῖνται δὲ τὰ ἀμπέλια τῶν Γουθῶν ἐγγὺς τοῦ χωρίου καὶ εἶνε ἐλάχιστα τὴν ἔκτασιν καὶ κατάρρακα διὰ πασσάλων καὶ ἀκανθωτῶν πλεγμαμάτων. Εὐθὺς μετὰ τὰ ἀμπέλια ἀρχεται τὸ ἐκπακίον μέγα δάσος, οἱ δ' ἐν αὐτῷ φαλεθόντες πολυπληθεῖς κόσσυφοι ὡς ἐκ τῆς γειτονίας ἰδίαν κτησιν ὑπολαμβάνοντες τὰς σταφυλάς τῶν πτωχῶν χωρικῶν στιρηθῶν ἐπιτίπτουσι κατ' αὐτῶν, ἀνεξόδως γευόμενοι δις τῆς ἡμέρας καὶ διὰ περιχαρῶν κραυγῶν χαιρετίζοντες πᾶσαν γλυκεῖαν βόχα, ἣτις προσπίπτει εἰς τὸ δῆυ αὐτῶν ράμφος.

Μεταξὺ τῶν νάνων ἀμπέλων λυγροί τινες μηλέαι ὑπερηφάνως προέχουσιν ἐπιδεικνύουσαι φιλαρέσκως τὸ κομψόν των ἀνάστημα καὶ τὰ ροδόκοκκινά κάλλη των, τὰ ὅποια λέγονται μῆλα, εἶνε γλυκύτερα καὶ τρώγονται εὐχαρίστως — ὅπως ὅλα τὰ κάλλη καὶ ὅλα τὰ μῆλα.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν διημύθηνα πρὸς τὰ ἀμπέλια κυρίως οὔτε διὰ μῆλα οὔτε διὰ σταφυλάς· ἀλλὰ διὰ κόσσυφοι. Μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔχω τρυγῶνας τὴν μεσημβρίαν, δὲν ἐφρόντιζα περὶ ἄλλης τροφῆς καὶ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην ν' ἀντικαταστήσω τοῦλάχιστον τὴν τῶν τρυγῶνας διὰ κόσσυφων, ἂν δὲν ἦβελον νὰ προγευματίσω ὡς ἀκητήης. Ἄλλως τε φονεύων κόσσυφοι εὐηργέτου καὶ τοὺς καλοὺς μου ἀγρότας· διότι ἡλαττοῦτο ὀπωσούν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγρῶτων αὐτῶν κλεπτιῶν.

Πρὸς τούτο ἐκρυπτόμην ἐν τῷ φυλλώματι σχοίνων μοσχοβολούτων ὡς μακτίχη καὶ ἐκαίθην ἐπιροβόλου ἀνέτως τοὺς πτερωτοὺς ἀρπαγὰς τῶν σταφυλῶν, ἰδίως μάλιστα ἐκείνους, ὅσοι εἶχον τὴν ἀνοήσιαν ν' ἀνέρχωνται φλυαροῦντες καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων τῶν μηλεῶν.

Τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο ἀτυχὲς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντός ἡμισείας μίλις ὕρας εἶχον πυροβολῆση ἐπτάκις καὶ ἐκλείων πέντε κόσσυφοι ἐν τῷ κυνηγητικῷ σάκκῳ μου, πάντας τρυφερότατους νεοσσούς, ὡς ἐδῆλουν τὰ ἀρτεγενῆ ράμφη αὐτῶν καὶ τὸ νέον πτέρωμα, τὸ κακῶς κακὸ φτερό καλούμενον. Ἄλλ' αἱ σφήκες, κατὰ τὸ σύνηθες, ἀσφραγίσαι κρέας καθημαγμένον με

περιστοιχίζον ἤδη πολυπληθεῖς περιδομῶσαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδομάτων μου περιοιδάζουσαι καὶ ἀπειλητικὰ προκείμενοι τὰ κέντρα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος ἡ συντροφία αὐτῶν, — εἶχον δ' ἄλλως τε ἐξασφάλισιν τὸ τραγευμά μου — ἐξῆλλον τῆς κρύπτης μου τρέφει εἰς φυγὴν διὰ τῆς αἰφνιδίως ἐμφανιστέως μου εἰκοσάδα κόσσυφων, οἵτινες κατερίνοντο μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον τοῦ τρυγητοῦ.

Ἔχον ἤδη διασκελιστὴν τὸν φράκτην, φέροντι ὄπλον ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ ὤμου, κρατῶν δ' ἐν τῇ χειρὶ ὀγκώδη σταφυλήν, ἐκ τοῦ θαιμασίου ἐκείνου εἶδους, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ραγῶν καλοῦσιν ἀστούχη, ὅποτε τυχαίως ὄλας ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἀμπέλιον τοῦ Νικολοῦ Δελχῆ, τοῦ ἀλανθάστου ἐκείνου θηρευτοῦ τῶν λαγωῶν. Ἄρα ναυεμία ἐπεκράτει, φύλλον δὲν ἐκινεῖτο καὶ ὁμοῦ τὰ πρὸς τὸ δάσος ὄλας τελευταῖα κλήματα συνετραχίσσαντο βιαίως. Προσηλάσας εἶτι μᾶλλον τὴν προσοχὴν διεκρίνα μέρου τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος χρώμα τι οὐχὶ πράσινον ἀλλὰ καστανόν, ὄραν ζωόν, βεβαίως σκύλου.

Ἦνε γνωστὸν πόσον οἱ σκύλοι ἀγαπῶσι τὰς σταφυλάς· ἀκριθῶς δὲ πρὸ δύο τριῶν ἡμερῶν κολοὶ χωρικοὶ παρεπονούντο ὅτι εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὰς ἀμπέλους των καὶ εἶχον καταράγῃ τὰς σταφυλάς των· διὰ τοῦτο τὴν προτεράταν ἐσπέραν κήρυξ τοῦ χωρίου, ὁ μετ' ὄλα τὰ ἐβδομηκοντὶ ἔτη του ἔχων φωνὴν ἀμνηρικῆν Στέντορος. Μπαμπά Σταμάτης κερήγγειλεν ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου πρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας σκύλους λυτοῦ; νὰ δέσωσιν αὐτοῦς.

Μολοντί, εἶχον πληρὸς τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολήσω τὸν κλέπτην τιμαρῶν οὕτω καὶ τὸν ἀπειθῆ αὐθέντην μου, ἠρκέσθην ὅμως εἰς ἀπειρολιθοβολισμούς μετὰ κραυγῶν ἵνα ἀποδιώξω μόνον αὐτόν. Ἄλλ' ὅταν εἶδον ὅτι τὸ ζῖφον δὲν ἐνόησε νὰ ὑπακούσῃ ὀργισθεὶς ἐπέδησα, τὸν φράκτην καὶ προσχώρησα ἀνυψώσας τὰς σφύρας τοῦ ὄπλου.

Τὸ ζῖφον ἦτο πλησιέστατον τοῦ φράκτου πρὸς τὸ δάσος· εἶχε τρυπήσῃ μάλιστα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τοῦ ἀκανθωτοῦ κλέμματος τῶν κλάδων καὶ προσεπέθει νὰ ἀνοίξῃ ὀπήν ἵνα διαφύγῃ. Δὲν ἤργησα νὰ ἐννοήσω τὴν πλάνην μου· ἡ θυσσανωτὴ ἐκείνη οὐρὰ, ἣν εἶχον ἰδῆ καὶ ἄλλοτε εἰς τὰ βῆθη τοῦ δάσους, ἐκαρτῦρει ὡς ἄλλη σημαία τὴν ἐθνικότητα τοῦ πονηροῦ ζῖφου, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν ἦτο σκύλος, ἀλλ' ἀλώπηξ. Τὴν ἐσκόπευσα καὶ τὴν ἐπιροβόλησα ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων· ἐκυλίσθη περὶ ἐαυτὴν σπρηρογυρίζουσα καὶ ἐμεινεν ἀκίνητος. Ἦτο τάχα νεκρὰ ἢ προσεποιεῖτο τὴν νεκρὰν ἢ καμπελοῦρησιν· Ἐπλησίασα καὶ ἐκυψα ἐπ' αὐτῆς κρατῶν πάντοτε ἐτοιμῆν τὴν ἀριστερὰν κώνην τοῦ ὄπλου. Ἄλλ' ἀπέσχεον νὰ τὴν ἐγγίσω, διότι ἐνεθυμημῆν τὸ πάθημα πεπειραμένου κυνηγοῦ, ὅστις μοι εἶπε διηγηθῆν πῶς μικροῦ δεῖν ἔχασε τὴν χεῖρα ἐν

τοιαύτῃ τινὶ περιστάσει ὑπολαβὸν νεκρὰν τὴν ὑπ' αὐτοῦ πληγωθεῖσαν ἀλώπηκα.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους ἡ ὄρα αὐτῆς οὐδαμῶς εἶχεν ἀξίαν, δὲν μ' ἐμελεν λοιπὸν ἂν κατεστρέμετο. Χάρων ἀσφαλείας ἐξεκένωσα κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐτέραν κώνην· δὲν ἐκινήθη. Τὴν ἐλάκτισα δις· τίποτε. Ἦτο βεβαίως νεκρὰ πλέον ἢ πανούργως κλέπτρια τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν σταφυλῶν. Τὴν ἔσुरα ἐκ τῆς οὐρᾶς καὶ τὴν ἔρριψα πέραν τοῦ φράκτου, καὶ ἐξῆλλον κ' ἐγώ. Τότε παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ ἀλώπηξ αὐτῆ, ἡ ἀνήκουσα κατὰ τὴν στοιχειώδεστατην ζφολογίαν εἰς τὰ τετράποδα, παρέβαινε τὸν φυσικὸν αὐτὸν νόμον, διότι εἶχε πόδας . . . τρεῖς· δύο ὀπισθίους καὶ ἐμπρόσθιον ἓνα. Ὁ ἕτερος ἦν ἀποκεκομμένος ἀνω τοῦ γόνατος, ὡς εἴαν εἶχεν ὑποστῆ ἐγγίρησιν. Μὴ θυνάμενος νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα αὐτὸ, συνέλαβα καὶ αὐθὺς τὸ ζῖφον ἀπὸ τῆς μαλακῆς οὐρᾶς καὶ τὸ ἔσुरα θριαμβευτικῶς πρὸς τὸ χωρίον. Ἡ κυνηγητικὴ περιφιλανθία μου εἶχεν ἱκανοποιηθῆ πληρέστατα· δὲν εἶνε τόσον σύνηθες πράγμα νὰ φονεύσῃ κανεὶς ἀλώπηκα! Ἦνα ζῖφον ἐκεῖ μεγάλον, ἓνα θηρίον σχεδόν! Ὁ πρώτος ἄνθρωπος ὃν συνήτησα ἐν τῷ χωρίῳ ἦτο ὁ Νικολὸς Δελχῆς· ἦκουσε πυροβολισμούς εἰς τὸ ἀμπέλι του καὶ ἤρχετο νὰ ἰδῆ τί τρέχει. Εὐθὺς μοι ἐξήγησε τὴν ἕλλειψιν τοῦ ποδὸς τῆς ἀλώπηκος:

— Ἔλα βάνη τὸ σίδερο γὰρ τὰ σκυλιὰ ποῦ παγαίνουσι καὶ κάνουν ζημιὰ· πῆγε ὡς φαίνεται κ' ἡ εὐγενεία τῆς, πιάστηκε εἰς τὸ σίδερο καὶ μετὰ τὴν συνητισμένην πονηράδα τῆς τήραξε πῶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸ ποδάρι τῆς καὶ νὰ ξεφύγῃ. Ἄν δὲν τυχαίως ἐσῶ, ἀπὸ ἐδῶ πᾶν κ' ἄλλοι! . . .

Οὐχὶ ἄνευ λύτης ἦκουσα τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν τὸ κατόρθωμά μου· λοιπὸν δὲν ἦτο τόσον μέγα ἐφύνευσα ἔνα αἰγχιώλιον καὶ πληγωμῆνον. . .

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Νικολὸς ἀπέτεινεν ἐν εἰδει ἐπιταφίου λόγου ὑβριστικῆς εἰρωνείας πρὸς τὴν μακαρίτιδα:

— Αἶ, ἀρή, ποῖος ξέρεσι τί κότεις καὶ κατόπιλα γεύθηκες τὴ νύχτα καὶ μοῦθελος καὶ παρικό ὑστερ' ἀπ' τὸ φαί, σταφυλάκια δροσιτικά!

Ἡ ἀλώπηξ εἶνε τὸ μισητότερον ζῖφον τοῦ χωρίου· ἰδίως αἱ γυναῖκες μένευ πνέουσι κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν αὐτῶν, οἵτινες ἀσπάζουσι κάποτε ἐν μῆ καὶ μόνῃ νυκτὶ ὀλόκληρον ὀρνιθῶνα. Ὅταν λοιπὸν ἐμαθον ὅτι ἀλώπηξ εἶχε φονευθῆ, συνήχθησαν ὄλα ἵνα ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐκείνου ἐδικηθῶσιν ὡς ἐκπροσωποῦντος ὀλόκληρον τῶν ἀλωπηκῶν τὴν γενεάν.

Ἡ μία ἠρκέσθη νὰ πληξῆ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον διὰ τῆς βόκας τῆς, ἡ ἄλλη νὰ τῆς μαθήσῃ τὸν μύστακα, ἡ τρίτη τῆς ἐξέβαλε διὰ καρφίου τὸν ὀφθαλμόν, ἡ κυρὰ Κρουστάλλω ἦλθε καὶ τῆς ἐπέρασεν εἰς τὸν λαίμον τμήμα παλαιοῦ εἰσκέ, προσέδεσεν εἰς τὰ ὠτία τῆς βόκην ὑράματος χρωματιστοῦ καὶ λαβοῦσα τὸ βυκαρὸν

ἐκείνο πανίον δι' αὐτὴν ἐκαθάρισε τὸν φοῦρνόν τῆς τῆς τὸ κτριψεν εἰς τὰ μούτρα. Ὅλας δὲ τὰς πράξεις τῆς ταύτης ἐδικαιολόγη ἐπιβήμωνσα:

— Ἰσοῦ μοῦφαγε τὸν κόκορα μετὰ τὰ χρυσοφτερά του αἶ; Ἰσοῦ μοῦ πήρες τὴν κλώσσα μετὰ τὰ δέκα ἀγκῆ, αἶ; Ἀχ! ἀρή, τάχα θὰ βγάνω κ' ἐγὼ τὸ ἄχτι μου· θὰ σὲ κάνω βεζίλι τῶν ἀλεπούδωνε κ' ὄλου τοῦ κόσμου.

Εἰς ἐπισφράγισιν τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἦτις μετὰ δεσκέδαζε μεγάλω, προσήλθε τελευταία ἡ γραια Λαθονίνναινα, στριγγίζουσα τὰ ἑκατόν τῆς ἐτη ἐπὶ χονδρῆς βυκτηρίας.

— Μιῶρε παιδιὰ, ἄνεκρυξε καγγίλιον ὁ Νικολὸς εἰς τὴν θέαν αὐτῆς, γιὰ ὅτε, ἡ ἀλεπού καὶ ἡ θειὰ Γηάνναινα ποῦ μοιάζουν. . . ἔχουν ἀπὸ τρία ποδάρια ἢ καθεμιά.

Ἡ γραια δὲν ἦκουσε τὴν στωικτικὴν ἀστεϊότητα τοῦ εὐφυοῦς χωρικοῦ, διότι εἶχεν ἀπολέσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν λεπτότητα τῆς ἀκοῆς· ἐπιροχώρησε λοιπὸν εὐθὺς πρὸς τὴν ἀνηρητημένην ἀπὸ τῆς πλατάνου ἀλώπηκα, τὴν προσέβλεψεν ἐν κωμικώτατῃ βλοσυροτόντῃ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀντιπαντός ἄλλου:

— Φτοῦ σου, κυρὰ Μαριά! εἶπε καὶ τῆς ἔστρεψε τὴν βόχιν.

Οἱ περιστάμενοι ἀνεβύθησαν εἰς παρατεταμένους καγχασμούς καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῶν, μολοντί δὲν εἶχα ἐννοήσῃ ἀκριβῶς τὴν σημασίαν τοῦ ἀποδοθέντος τῇ ἀλώπηκι ὀνόματος. Ἄλλ' εἰς χωρικός εὐθὺς μοι ἐξήγησεν ὅτι κυρὰ Μαριά λέγεται κοινῶς ἡ ἀλώπηξ εἰς τὰ παραμύθια, ὁ δὲ λύκος ὀνομάζεται κυρ Νικολὸς.

Ἀνῆλθον πάλιν εἰς τὸν πύργον, ἀπέβαλον τὴν κυνηγητικὴν ἀποσκευὴν καὶ ἐν ἀναπαυτικῇ θέσει κατακλιθεὶς ἐπεδόθην εἰς τερπνὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορηματός τινος ἰνδικῆς ὑποθέσεως. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον κρότος βημάτων ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ εἶτα ἐγγύτερον ἐν τῷ προδῶμῳ μετὰ ἀπέσκατε τῆς ἀναγνώσεως· στρέψας τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδω τίς εἶνε, προσέβλεψα τὴν δροσερὰν καὶ μειδιῶσαν ὄψιν τῆς Κυμορφούλας. Ἐκράτει μικρὸν κοφίνιον πλήρες φῶν, ὅπερ ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ σαπέδου πλησίον μου.

— Ἦ εἰν' αὐτά; ἠρώτησα.

— Ἦνε γιὰ τὴν ἀλεπού καὶ σ' τὰ στέλνουσι ὄλας ἢ νοικοκυράδες τοῦ χωριοῦ.

— Ἦ τὰ τὴν ἀλεπού; ἠρώτησα ἀπορίων, τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ ἀλεπού μετὰ τὰ;

— Ἔτσι τῶχοι! ἐμεῖς συνήθεια· ἄμα κανέναν σκοτώσῃ ἀλεπού, γυρνᾷ τὰ σπίτια καὶ μαζώνει αὐγὰ, γιὰτί μετὰ τὸ σκότωμα τῆς ἀλεπούς γλυτώνει τόσαις κόταις. Σὴν δὲ γυρνᾷ ἐσὺ τὰ σπίτια, σ' τὰ στέλνομε ἐμεῖς ταῦτά τὸ λοιπόν.

Καὶ μετὰ τὴν ἀφελῆ ταύτην ἐξήγησιν τοῦ ἐθίμου ἐγένετο ἄφαντος, ἐνῆ ἐγὼ καταλιπὼν τὴν ἀνάγνωσιν ἠτένιζον ἐπὶ μακρὸν μειδιῶν τὸ κοφίνιον τῶν αὐγῶν, τὸ χαριτωμένον αὐτὸ καὶ τόσφ πρωτότυπον ἄθλον τῆς θηρευτικῆς μου ἀνδραγαθίας.

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Μέρα νύχτ' ἔκλειε ἡ ζωὴ καὶ διαβαίνει,
 ὅσων ποτάμι βολὴ καὶ βαθὸς.
 Ἡ χαρὰ ἔς τὸ πικρὸν τοῦ τὸ ρεῦμα σμιγμένη,
 ὡς γὰρ πάντα δὲν ἔχει χαρῆς.

Δι' αὐτὴν οἱ θνητοὶ μ' ἀνοιγμένα χεῖλ' ἀκούω,
 ὅσων φάρμακα, ζητοῦν ἔς τὰ νερά —
 Ἄχ! ὅσων πόντοι δὲν πίνουσι χολαῖς καὶ φαρμάκων,
 πρὶν γευθῶν μὴ σταλίττω χαρὰ!

Ἐπὶ τῆς ζωῆς τὸ παρόντι δ' ὀνόματι σκύπτει,
 ὅσων φάρμακα μ' ἐνοιουμένη μορφῇ.
 Πότε γρίποις καὶ δίχτυα γὰρ φάρμακα ρίπτει,
 πότε ὀρμίδια μὲ δόλια τροφή.

Πότε πιάσει χιλιόδες ἔξ' μιᾶς πλεγματιᾶς σου,
 μ' ἀναμμένο ἔς τὸ πλάγι δαδί,
 πότε πιάσει ἕνα γέρον ἔς τὴν ἔρημ' ὀρμιά σου,
 πότε πιάσει ἕν' ἀφράτο παιδί.

Πότε πότε περὶ τ' ἀσπλαγχνό του καρμίου,
 τοῦ ἀπειθοῦ τὸ μονόκρητο ἄγγιζαι —
 Ἄχ! ἔκει ποῦ πετόχει ποτίζει φάρμακα,
 ποῦ ἡ καρδιά ποῦ τὸ πῆ — τὴν βαγλίττει!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΙΟΥ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο καθηγηταὶ ξένης τινὸς γλώσσης κίμωνται λόγον
 περὶ τῶν προγεμνῶσάντων. Ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς
 παρήλθε ἕνεκα τούτου ὁ εἰς αὐτῶν ἐρωτᾷ τὸν ἕτερον
 — Πληρώθηκες ἀπὸ τῶν Χ;
 — Δυστυχῶς ὄχι. Δὲν γνωρίζω δὲ καὶ τί νὰ κάμω
 ἔς τὸν κατέρα βεβαίως δὲν ἠμποροῦ νὰ τὸ ὑπενθυμίσω.
 — Καὶ διατί δὲν κάνεις καὶ σὺ ὅπως ἐγώ; ἀπήτητη-
 σεν ὁ πρῶτος. Ὅταν ἔλθῃ ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς καὶ ὁ
 μαθητὴς μου ἔχει ξεχάσει νὰ φέρῃ τὸν παρὰ, τότε
 τοῦ δίδω ὡς θέμα τοιαύτας περίπου φράσεις πρὸς
 μετάφρασιν. — Ἄ ὦ μηνὸς παρήλθε. — Δὲν ἔχω γρή-
 ματα. — ἔχεις χρήματα; θέλω ὀλίγα. — Διατί
 δὲν ἔφερες τὰ χρήματα; — Δὲν σοὶ ἔδωκεν ὁ πα-
 τὴρ σου ἀκόμη τὸ ἀργύριον; — Ὁ διδάσκαλος μὲ
 ἠρώτησεν ἂν ἔφερα τὰ χρήματα — κ.τ.λ.» Εἰς τὸ
 ἐπόμενον μάθημα ὁ μαθητὴς ἐρχεται, ὡς εἰκόσ, μετὰ
 τῶν χρημάτων.

Εἰς τοῦ ἱατροῦ Κ* ἐμφανίζεται ἄνθρωπος ῥακέν-
 δυτος κατὰ τὴν ὥραν ἣν ἔχει ὀρίσει νὰ δέχεται τὰς
 ἐπισκέψεις ἀσθενῶν κατ' οἶκον.

— Τί ζητεῖτε;
 — Ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σας, ἱατρέ;
 — Καὶ τί ἔχετε;
 — Εἶμαι εἰς ἄκρον δυστυχίας, ἱατρέ.
 — Καλὰ, ἀλλὰ τί αἰσθάνεσθε; ποῖα εἶνε ἡ ἀρ-
 ρώστιά σας;
 — Ἀρρωστος δὲν εἶμαι, ἱατρέ μου! μόνον ἔχω
 10 ἡμέρας τώρα χωρὶς ἔργον, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ
 μοῦ κάμῃτε μίαν μικρὰν βοήθειαν.
 — Καλὰ, καὶ σ' αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ δέχομαι
 τοὺς ἀρρώστους ἔρχεσθε;
 — Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα
 ὅτι τοὺς πτωχοὺς τοὺς δέχεσθε ἀπὸ τῆς 2—3 μετὰ
 τὸ μεσημέρι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Μπούξτιον ἐφρόνει ὅτι ἕκαστος νέος δύναται
 νὰ γείνη ὅ,τι θέλει ὑπὸ τὸν ὅρον ὁμοῦς νὰ συλ-
 λάβῃ σπουδαίαν ἀπόφασιν καὶ νὰ μὴ παρεκτραπῇ
 αὐτῆς. Ἐγγραφε πρὸς ἕνα τῶν υἱῶν του: « Ἐφθάσει
 εἰς ἡλικίαν καλ' ἣν πρόκειται νὰ αποφασίσῃς περὶ τοῦ
 μέλλοντος. ἔάν δὲν θέσῃς τώρα εἰς χρῆσιν τὰς
 ἀρχάς, τὴν θέλησιν, τὴν ἡλικίαν δύναμίν σου,
 θέλεις ταχέως περιπέσει εἰς νοσήματα καὶ θέλεις
 ἀποκτήσει τὰς ἕξεις καὶ τὸν χαρακτήρα ἀχρήστου
 καὶ ἀκολάστου νέου. καὶ ἀφοῦ εἰς τοιοῦτον στήμι-
 ον καταβῇ, ἔσο βέβαιος ὅτι δυσκολώτατον ἔργον
 ἔσται ἡ ἐπανόρθωσις. Πειροθήσῃς ἔχω ὅτι ὁ νέος
 μαρφοῦται κατὰ τὴν θέλησιν του. τοῦλάχιστον
 δι' ἐμὲ οὕτως ἐγένετο... Τὸ μείζον μέρος τῆς
 ἐπιτυχίας καὶ εὐτυχίας μου οφείλονται εἰς τὴν
 ἀπόφασιν ἣν ἔλαβον ὅτε εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἤμην.
 Ἐάν σπουδαίως ἀποφασίσῃς νὰ διὰγῃς βίον ὀρε-
 στήριον καὶ ἐργατικόν, ἔσο βέβαιος ὅτι ἔσται
 θέλεις χαρῆ διὰ τὴν φρόνιμον ἀπόφασιν ἣν μετὰ
 πραγματικῆς θελήσεως ἠκολούθησας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὰ ἐξῆς ἐπιστέλλει τις εἰς τὴν « Ἐπιστημον-
 κὴν Ἐπιθεώρησιν » περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς νοση-
 σῆνης τῶν γάτων:

« Ἦχομεν ἕνα γάτον, ἐν τῇ οἰκίᾳ μας γεννη-
 θέντα, ὅστις παρῆγε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ
 νεότητα πολλά σημεῖα νοσητικότητος. Ὅχι μόνον
 ἀνεζήτητο ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου τὸν γάτον, τὸν
 ὁποῖον ἔθλιπεν ἐντὸς τοῦ πρὸ αὐτοῦ τιθεμένου,
 ἀλλὰ τὸν κατελαμβάνομεν πολλάκις παρατηροῦντα
 μετὰ συντόνου προσοχῆς κεφαλὴν γάτου, ἔργον
 τοῦ γλύπτου Φραμιέ, κρεμασμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου.
 Ἀνεργόμενος ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου μιᾶς ἔδρας,
 ἐξήπλου τὴν οὐρὴν του ὅπως φλόσῃ τὴν εἰκόνα
 ἐκείνην, τὴν εἰκόνα ἑαυτοῦ.

Γέρον ἦδη καὶ βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς καθεστῆς
 ζωῆς, δὲν παραδίδοται πλέον εἰς τὰ παιδικὰ τῶν
 παιγνιδιῶν; ἀλλὰ τὴν πρῶτὴν ἡμέραν τοῦ λέγουσιν
 « Πεινῆς; » ἀφίνει δύο ξεχωριστοὺς ἡχοὺς, ὅστις
 δι' ὅλους ἔτσι τὸν γνωρίζουν σημαίνουσαν ἡσυχίαν
 « Ὡ! μάλιστα! » Οἱ ἡχοὶ οὗτοι, τοσοῦτον ευκρί-
 νως διακρούμενοι, εἰς σὺδελιαν ἄλλην περιστάσει
 ἀκούονται ἐξ αὐτοῦ.

Πρὸς δὲ ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη, ὄχι διὰ νὰ τὰ τρώγῃ,
 ἀλλὰ διὰ τὸ ἀρωματίζω, ὅπως εἰσπνέει μετὰ
 προφανοῦς εὐαρεσκείας. »